

ת"פ 53786/10/15 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד יצחק מחפוז

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 53786-10-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' מחפוז(עציר)

בפני כב' השופט מנחם מזרחי

מאשימה	מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז באמצעות ב"כ עוה"ד אביטל פינק
נגד נאשם	יצחק מחפוז באמצעות ב"כ עוה"ד אילן מזרחי

הכרעת-דין

א. כתב האישום וחזית המריבה:

כתב-האישום מייחס לנאשם ריבוי עבירות של **מעשה מגונה בקטין** למטה מגיל 14, לפי סעיף 348 (א) בנסיבות סעיף 345 (א) (3) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בארבע הזדמנויות שונות, בחודש ספטמבר 2015, במקווה "שבזי" ברחובות, ביצע הנאשם **מעשה מגונה בקטין** (ש.כ.), יליד *** 2002, אשר טבל במקווה, בכך שבעודו עירום, נגע בישבנו של הקטין בידיו.

עוד נטען, כי בתאריך 3.10.15, באותו מקווה, בעת שהקטין טבל בו, נכנס הנאשם, עירום, אל בריכת הטבילה, נצמד לקטין מאחור, תפס את הקטין בכתפיו, חיכך את איבר מינו בישבנו של הקטין, דחף את איבר מינו בין רגליו וחיכך אותו בהן, עד שהסב לו כאב.

הקטין הצליח להיחלץ מאחיזתו ונמלט מהמקום.

הנאשם מסר כפירה, במסגרתה אישר כי נהג לטבול באותו מקווה, אך המעשים הנטענים לא היו ולא נבראו. הוא ניהל את משפטו נוכח אותה חזית וטען כך בסיכומיו.

ב. ראיות המאשימה - אמרות המתלונן - דיון:

עוגן מרכזי המבסס את ראיות המאשימה, מצוי באמרותיו של הקטין, המתלונן, בפני חוקר הילדים ובכוחם, בהתווסף "סיוע" להוביל להרשעת הנאשם.

המאשימה הגדירה בסיכומיה את אמרתו של הקטין ככזו ש"מחזקת את עדותו של א..." (עמוד 4 לסיכומיה),

(א). ת/4 - טופס סיכום עדות המתלונן:

בטופס נרשם, כי הרושם מהנחקר והערכת המהימנות הם כדלקמן:

"התרשמתי כי לש.כ. יכולות הבנה ויכולות וורבליות הנמוכות מכפי גילו".

המתלונן הביע חוסר סבלנות לחקירה.

למרות זאת מסר פרטים והרחיב את תכני האשמה.

"ניכר בדבריו חוסר הבנה של תכנים מיניים וזאת לעומת הניסיון המיני שרכש".

המתלונן מסר אשמה.

"דבריו נמסרו במלל חופשי לא מובנה ובתגובה לתשאל פתוח וישיר. בדבריו עלו אלמנטים דינאמיים חלקיים המאפיינים אירוע מסוג זה. האירוע עוגן בהקשר של זמן, נסיבות חלקיות ומקום. ש.כ. תיאר פרטים מהותיים, הדגמות ספונטאניות, פרטים סנסוריים, מחשבות ורגשות ממהלך האירוע. לבסוף, לא התרשמתי ממגמת הפללה או הגזמה בדבריו. ש.כ. התקשה למסור השתלשלות ברורה, להרחיב על מהות הפגיעה ודמותו של החשוד נותרה אילמת ובלתי ברורה. כמו כן ניכרת בדבריו חשיפה לשיחות מקדימות אשר ייתכן והשפיעו על עדותו, אי לכך ישנו קושי להעריך את מהימנות דבריו. באשר לאירועים הנוספים שמסר ובהם תאר ליטוף של ישבנו על ידי מחפוז דבריו נותרו כותרתיים וחלקיים ולכן קיים קושי להעריך את מהימנות דבריו ביחס לתכנים אלה. ואולם, אין להתעלם מן התכנים המיניים שמסר ש.כ. בעדותו, מאופי עדותו החלקי המותאם ליכולותיו האובייקטיביות ולמוצאו הדתי, וכן מקיומה של דינאמיקה בעדותו. אי לכך, אין באפשרותי לשלול כי הוא אכן נחשף לדברים שתיאר".

למרות שהמתלונן הביע נכונות להעיד בבית-המשפט, עדותו נאסרה בשל החשש שייגרם לו נזק נפשי.

(ב). להלן יוצגו קטעים רלוונטיים מתוך חקירת המתלונן בתאריך 15.10.15 (ת/5 - תמליל חקירת הקטין (5274/15) + ת/5א - דיסק החקירה) תוך שילוב הערות מן הנצפה בדיסק:

בתחילת החקירה, נשאל המתלונן שאלות כלליות. החוקר התעניין בתחביביו, בהתרחשויות בבית הספר, הסביר לו על ההליך המתקיים, ווידא כי הוא מבין את ההבדל בין אמירת שקר לאמירת אמת.

המתלונן נראה ישוב על כיסא, מרגיש נוח בשיחה, עתים מניח את רגלו על הכיסא, נראה מקשיב לשאלות, מרוכז ומשיב תשובות ישירות.

לעתים רוכן קדימה, לקראת החוקר בתשומת לב.

השלב הראשון שבו מוסר המתלונן פרטי אשמה מגיע במענה לשאלה פתוחה, כדלקמן (עמוד 7 שורה 12 והלאה):

בשלב זה, המתלונן משפר את ישיבתו, רוכן לכיוון החוקר, מרצין מבטו, ניכר כי מנסה לשחזר מזיכרונו את האירוע.

ח: אז אני מבין ש.כ. שאולי קרה לך משהו.

י: כן.

ח: כן, בוא תספר לי הכל על זה.

י: מה שכאילו קרה לי ?

ח: כן.

י: אני הלכתי למקווה כדי ש, כמו שאני תמיד הולך לשם. או קיי ? ואז הלכתי לטבול...ואז כאילו איזה מישהו בשם יצחק מחבוץ נכנס מיד אחריי...כאילו ממש נכנס מיד אחרי, ואז כאילו אתה לא יודע מה הוא עשה. פשוט.

ח: ...אני צריך לשמוע הכל וממך...

י: אני אומר הכל...ואז אני טבלתי, פתאום הוא נגע לי בתחת...ואז כאילו עוד פעם אני חוזר למקווה ואז הוא עושה את זה עוד פעם. כל שבת כאילו אני רגיל ללכת לשם אוקי. ואז...ואז אחרי כמה ימים אז הוא כבר אנס אותי. כאילו ממש, ואז מתי שהוא טבל אז אני ישר ברחתי כי לא רציתי להישאר שמה.

ח: כשהוא טבל ברחת ?

י: כן, דרך הקיר.

יש לשם לב, כי זהו המקום הראשון שבו הקטין מאזכר בעצמו את שמו של הנאשם, כמי שביצע לו את המעשים.

בהמשך חקירתו:

ח: ...תספר לי כל מה שהיה במקרה הזה שאתה אומר שהוא אנס אותך...

י: סיפרתי לך כל מה שהיה.

ח: ...אחרי זה אמרת שאחרי כמה פעמים הוא **אנס** אותך.

י: **כאילו זה היה פעם אחד**, ואז כאילו ברחתי ואז כאילו אמרתי לאימא שלי שאני לא רוצה ללכת.

ח: ...בפעם האחת הזאת, בוא תספר לי הכל כל מה שהיה...

י: הוא הכניס **כאילו את ה, זה של בתוך הזה שלי** (עמוד 8 שורה 23).

ח: תתחיל שוב מההתחלה.

י: או קיי, אני באתי למקווה...הלכתי לטבול... אחרי זה, אני כאילו בא לטבול, אני בא לעשות את זה אני בא לטבול כמה פעמים, ואז אני רוצה לצאת כאילו ללכת להתלבש או קי ? ואז הוא כאילו **ממש תפס לי את שתי הידיים וכאילו הכניס את הזה שלו, את הפיפיש שלו בתוך התחת שלי**. (עמוד 9 שורות 3 - 6).

ח: את הפיפיש שלו בתוך התחת שלי ?

י: **כן, ואז כאילו מזה ברחתי בריצה, התלבשתי, התנגבתי ואז ברחתי משם**...זהו ברחתי, לא חזרתי לשם.

י: הלכתי לטבול, ואז כאילו...אז שהלכתי כבר לטבול אז הוא הגיע או קיי ? הלכתי לטבול. אחרי זה הוא בא, נכנס וגם נגע לי בתחת, **כאילו בלי בושה, אני לא נתתי לו**. אחרי זה, כאילו...טבלתי...

ח: ...אמרת שבאת לטבול ורצית ללכת להתלבש...מה היה מה היה בזמן הזה ?

י: הוא תפס אותי כאילו, **סיבב את הידיים שלו**, אז כאילו **הכניס את הזה שלו, בתוך התחת שלי**.

ח: סיבב את הידיים שלו ?

י: לא סיבב, כאילו את הגוף שלי לתוך הקיר, לכיוון הקיר או קיי? יש את הקיר, אז הוא סובב את הראש שלי לתוך הקיר ובזמן שהוא טבל אני כאילו ברחתי, הלכתי להתלבש ויצאת משם. זה כל המקרה.

עיון בחקירתו של הקטין מלמדת, כי הקטין מסר פרטים בלא שהודרך. אמנם, תחילה לא היה ברור מה בדיוק התרחש, אך החוקר חזר ושאל את שאלותיו, בסבלנות, עד אשר הקטין מסר פרט ועוד פרט ולבסוף תאר את העובדות.

לא פעם הדגים המתלונן את דבריו, והוא עשה כן באורח ספונטאני וטבעי.

כך, למשל, בשלב זה, המתלונן הדגים כיצד סובב הנאשם את גופו, כשהוא ישוב בכיסא, מציג תנועת סיבוב של גופו לימינו.

י: הוא הכניס את הזה שלו כמו שאמרתי לך בזה שלי, באתי כאילו לצאת אמרתי לך הוא תפס אותי ואז כאילו התחיל לאנוס אותי ואז כאילו ברחתי. אתם תשימו עליו כאילו...תפתחו עליו תיק המשטרה כאילו? (עמוד 10 שורה 12).

י: אתה יכול כבר להעביר את זה למשטרה, אני כבר סיפרתי לך את כל מה שהיה.

י: סיבב לי ממש את כל הגוף, ואז אנס אותי. אני לא רציתי את זה, כאילו הוא עשה את זה ממש בכוח. זה בסדר, כאילו כל מה שסיפרתי לך פה?...טבלתי, אני רציתי כבר לצאת, אני כבר טבלתי כמה פעמים...ואז כאילו באתי לצאת, זה היה כאילו ככה, באתי לצאת ואז הוא תפס אותי ואת הגוף וממש כאילו סיבב אותי, ואז כאילו הוא אנס אותי.

...

המתלונן שאל את החוקר: זה בסדר כאילו כל מה שסיפרתי לך פה? (עמוד 11 שורה 6).

בשלב זה, המתלונן קם מן הכיסא והדגים לחוקר את מה שסיפר - כיצד התכוון לצאת מן המקווה.

י: טבלתי כמה פעמים. באתי לצאת ואז הוא סובב לי את הגוף ואנס אותי. אני לא הסכמתי לו, אני אמרתי לו זוז (בשלב זה המחיש את המילה "זוז" בתנועת נייעור עם יד ימין, כאילו חווה את אותו אירוע פעם נוספת) מה אתה עושה את זה, אני כאילו באתי ממש לצעוק, אבל לא היה שמה אף אחד, מישהו יבוא כאילו לעזור לי, ואז טבלתי ואז ברחתי משם, כאילו במהירות. התלבשתי וברחתי (עמוד 11 שורות 22 - 25).

כבר עתה יצוין, כי אמרה זו, שלפיה לא היא איש מלבדם במקום, אינה מתיישבת עם עדותו של א ב, אשר נכח במקום, כפי שתוצג ותידון בהמשך.

המתלונן המחיש את פרטי המקרה בהתנהגות, וניכר כי הוא מתאר אירוע שבהחלט התרחש:

י: אני כאילו נשארתי ככה **(המתלונן קם לרגע ממחיש את המילה "ככה")** ואז ברחתי כאילו דרך הקיר (עמוד 12 שורה 2).

...

י: **רצתי בשיא המהירות לבית כנסת** (עמוד 12 שורה 15).

המתלונן תיאר את הלך נפשו מיד לאחר המקרה: י: **...הייתי בטראומה...** (עמוד 12 שורה 27).

המתלונן המחיש לחוקר הילדים, כיצד בדיוק הנאשם ליטף את ישבנו:

ח: ...ספר לי הכול על זה שהוא נגע לך בתחת.

י: ליטף כאילו. **אני לא הסכמתי לו.** אני ז, אני זזתי ככה. ואז הוא כאילו הוא עשה טקט (הילד מדגים) **(הקטין הדגים תנועה של שתי כפות הידיים פרושות מלמטה למעלה)**... זזתי כאילו, ככה, ואז הוא עשה טקט בלי (הילד מדגים) כאילו בלי שאני אסכים. כאילו והוא...מה אתה עושה תגידי מה אתה מפגר? ואז הוא עשה עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם, ואז טק, ברחתי **(מניף את יד ימין לצד ימין כממחיש את מהירות הבריחה)** (עמוד 13 שורות 9 - 16).

כפי שנראה, תנועת ידיו של המתלונן, המדגימות את מעשה ליטוף עכוזו היא תנועה עקבית החוזרת על עצמה בעל פעם שהוא נדרש לכך.

י: הוא ליטף. כביכול הוא טבל ואז אני טבלתי, ואז בלי שהוא יראה שהוא טבל, אני עצרתי וברחתי משם...ואז הוא טבל ואז הוא עושה לי ככה וככה (הילד מדגים) **(שוב, מראה תנועה בשתי כפות ידיים פרושות מלמטה למעלה)**.

י: ואז כאילו אני טבלתי ואז הוא טבל ואז טבל, ואז כאילו, מתישהו טבל, אני הוצאתי את הראש כאילו **בשקט בלי שהוא יידע ואז ברחתי משם בטיל.** רצתי וברחתי **אמרתי לאימא שלי בשבת בראשית אימא אני לא רוצה ללכת למקווה,** ואז ברחתי, זהו (עמוד 14 שורות 2 - 5).

י: **...אם היה כאילו אנשים הייתי כאילו קורא לעזרה** אבל לא היה שם אף אחד, אז לא יכולתי לקרוא לאף אחד שיבוא לעזור לי.

נשאל למה הוא מתכוון במילה "פישפיש" והשיב: **"בולבול"** (עמוד 14 שורה 27) **(הסיט את מבטו ועיניו הצדה כמתבייש לומר את המילה בולבול).**

תחילה ניתן היה להבין מדברי המתלונן כאילו ביצע בו הנאשם מעשה סדום ממש, כלומר החדרת איבר מינו אל תוך פי הטבעת - עניין זה יתברר כשגוי רק לקראת סוף חקירתו.

ח: ...אז אני שואל אז מה הוא הכניס לתחת שלך ?

י: **את ה..בולבול** (עמוד 14 שורה 33).

י: הוא טבל, אני כאילו נשארתי **עומד במים** פה כאילו היה לי **ממש כואב** (הילד מצביע) כאבי תופת, זה פשוט זה היה ואז כביכול הוא טבל אז אני ברחתי. זה, זה כל הסיפור. אחרי שבת בראשית, מתי שכאילו הוא אנס אותי, אז לא חזרתי לשם. **זה כבר אתה יכול לשלוח למשטרה** וזהו (עמוד 15 שורות 3 - 6).

נשאל להיכן הכניס את הבולבול והשיב: "**הכניס לתחת**" (עמוד 15 שורה 12).

י: אמרתי לך. הכניס את הזה שלו ואז פה כאילו היה לי **כאבי תופת** (הילד מצביע)(**מצביע עם יד ימין לכיוון איבר מינו**)...פה היה לי כאבי תופת (הילד מצביע)(**שוב מצביע מטה לכיוון איבר מינו**) ואז ברחתי... (עמוד 15 שורות 24 - 32).

המתלונן התעניין אם "**סיימנו**?" ומבקש הפסקה (עמוד 16 שורה 20).

המתלונן הדגים פעם נוספת תנועת ליטוף בשתי ידיים מלמטה מעלה.

י: ככה. תפס לי את הידיים ואז, טק (הילד מדגים) עם הקיר, **הכניס את הפישפיש שלו לתחת שלי**, כמו שאמרתי לך. פה (**מצביע מטה לכיוון איבר מינו**) היו לי כאילו כאבים ואז כאילו ברחתי (עמוד 17 שורות 4 - 5).

י: טבלתי. ואז כאילו הוא נגע לי ככה (**שוב הדגים את אותה תנועת ליטוף בשתי ידיים פסוקות מלמטה למעלה**) כאילו ליטף ככה בזמן שטבלתי. הזזתי לו את הידיים כאילו...יצאתי הזזתי לו את הידיים ואז ברחתי. אמרתי לו זוז מה אתה עושה תגיד מה אתה מפגר, מה אתה נוגע לי בתחת, מה אתה הומוסקסואל, ואז ברחתי (עמוד 17 שורות 9 - 13).

ח: בוא תספר לי איך הוא הכניס את הבולבול שלו.

י: הוא עמד. ואז הוא הכניס את ה. הוא **התקרב, התקרב, התקרב, עד הסוף**. ואז הוא הכניס. הוא טבל. ואז כאילו נשארתי עומד במים, כאילו רגיל ואז בזמן שהוא טבל הזזתי לו את הידיים, כמו שאמרתי לך, או קיי ? ואז ברחתי....**התקרב, התקרב, התקרב, כאילו ואז כביכול הבולבול שלו כאילו נגע בת..כאילו נכנס לתחת שלי**. הוא טבל. הזזתי לו את הידיים כמו שאמרתי לך או קיי ? (**מציג תנועה לימין גופו**) ואז ברחתי...בזמן שאני טבלתי, יצאתי

ואז פתאום אני רואה אותו מתקרב. ואז, כאילו, רגע, רגע, רגע, אני טבלתי הוא הלך כאילו לכיוון שלי. ואז, אחרי זה הוא התקרב, התקרב, התקרב, התקרב כאילו...הכניס את ה, זה, את הבולבול שלו בתוך התחת שלי...אני נשארתי עומד במים. ואז מתי שהוא טבל אז עשיתי כאילו ככה דרך הקיר עם הידיים, כאילו (הילד מדגים)(**מתרומם בכיסא, פונה אל הקיר מסתובב, וחוזר לשבת**) ואז ברחתי (עמוד 17 שורה 18 - עמוד 18 שורה 2).

ח: ...מתי הוא ליטף ?

י: **לפני שהוא אנס אותי הוא ליטף** ואז, אחרי זה, אחרי שהוא ליטף הוא תפס לי את שתי הידיים, ואז ברחתי.

ח: לפני שאנס ליטף.

י: **את התחת...ואז...כאילו באתי לצאת... (הילד מדגים)(הציג תנועת תפיסה בידו)** תפס לי את הידיים הכניס את ה, בולבול שלו לתוך התחת שלי, וברחתי כאילו הוא טבל, נשארתי עומד במים ואז, אמרתי לך ברחתי דרך הקיר, בסוף ברחתי משם בשיא המהירות... (עמוד 18 שורות 21 - 34).

י: **...בכיתי, רציתי להזעיק עזרה אבל לא היה שם אף אחד...** (עמוד 20 שורה 16).

המתלונן קם והמחיש כיצד הנאשם התקרב אליו וכיצד הכניס את איבר מינו, כפי שתיאר.

נשאל באיזו תנוחה היה הנאשם בעת שהכניס את ה"בולבול" שלו והשיב: **"עמידה"** (הדגים)(**המתלונן נעמד להדגמה והתיישב**) (עמוד 20 שורה 31).

המתלונן נשאל היכן סבל את כאבי התופת והצביע על המקום (**הצביע עם כף יד ימין על חלק עליון של ירך ימין, לקראת המפשעה**) (עמוד 21 שורה 12).

הדגים פעם נוספת תנועת בריחה דרך הקיר, כאילו מניח את כפות ידיו הפרושות על הקיר שלפניו.

(ג). להלן יוצגו קטעים רלוונטיים מתוך המשך חקירת המתלונן בתאריך 15.10.15 (ת/6 - תמליל חקירת הקטין (5274/15) + ת/6א - דיסק החקירה) תוך שילוב הערות לנצפה בדיסק:

בתחילת החקירה מתבררת כוונתו של המתלונן במילה "אונס".

בתחילה, אין זה מובן, כיצד תאר חדירה של איבר המין לתוך ישבנו, בעוד איבר המין חדר עד לחלק הקדמי של גופו, כפי שהצביע. בצדק, ביקש חוקר הילדים לברר עניין זה עד תום. ואכן, לאחר מכן, אט אט, מתבררת תמונת המצב.

תהליך חקירתי זה תומך במסקנה, כי מדובר בקטין תם-לב, שמסר דברים בלא כל כוונת הפללה, אלא את ההתרחסות כהווייתה, ובלא שהגיע נטוע בגרסה סדורה ומובנית שנשתלה במוחו על-ידי מאן דהוא.

ח: אתה אומר שהוא אנס אותך. למה אתה מתכוון?

י: שהוא, הכניס את הפישפיש שלו לתוך התחת שלי. זה כאילו נקרא לאנוס...

ח: שאתה אומר ממש הכניס למה אתה מתכוון?

י: כמו שמכניסים? אז הוא הכניס את זה כאילו עד לפה (הילד מצביע)(המתלונן מצביע על קצה הירך העליון, לקראת המפשעה)(עמוד 1 שורה 16).

ח: שאתה אומר עד לפה הצבעת. על מה הצבעת בדיוק?

י: ליד הבולבול הוא הכניס...הוא הכניס כאילו עד הסוף...את הבולבול שלו (עמוד 1 שורה 17).

המתלונן תיאר את המקווה, סיפר שיש שם בריכה קטנה ובריכה גדולה. הוא עצמו טבל בבריכה הקטנה, ולשם נכנס הנאשם (עמוד 2).

עניין זה מתיישב עם עדותו של א ב שתוצג בהמשך, אשר מסר כי ההתרחסות ארעה בבריכה הקטנה של המקווה.

המתלונן הדגים תנועת הזזת ידיים, להמחיש "אמרתי לו זוז מפה" (עמוד 4 שורה 23).

מסר שהאירוע של הכנסת ה"בולבול" היה לפני שמחת תורה (עמוד 6 שורה 6).

לאחר המקרה הוא אמר לאמו "אני לא רוצה ללכת למקווה. יש אה, זה, לא אמרתי לה שמישהו אנס אותי כאילו כי פחדתי" (עמוד 6 שורות 10 - 11).

המתלונן מסר כי המקווה ממוקם ב"שבזי" ברחובות ושב ומסר את שמו של הנאשם - יצחק מחמוץ, הוסיף: "אבא שלי מכיר אותו...האיש הזה הוא רב...היה אצל אבא שלי באמריקה...(עמוד 6).

מילותיו אלה מלמדות, כי המתלונן אינו טועה בדבר זהותו של הפוגע.

סיפר על אחד בשם "חשדי" שלפי טענתו הוא חבר של הנאשם שגם "היה אונס, ואומרים שהוא ישב בכלא באר שבע, ארבע וחצי שנים" (עמוד 6 שורה 29). הבהיר כי רק "יצחק מחמוץ הוא זה שאנס אותי..." (עמוד 7 שורה 1).

הנה כי כן, המתלונן אינו מפריח האשמות שווא כוללות, אינו נשאב לתוך סיפורי רקע שיתכן וגונבו לאוזניו, אלא יודע לכוון את חציו אל הנאשם - ואל הנאשם בלבד.

המתלונן מסר כי הוא מכיר את הנאשם: "הוא גר במנשה, כפרה שלושים...שעריים..." (עמוד 7).

גם אם כתובת מגוריו של הנאשם נמסרה למתלונן מפי דודתו, או מקרוב משפחה אחר, אין בכך לפגוע במסקנה, כי המתלונן לא החליף את הנאשם עם אדם אחר, שהרי מסר את שמו ושם משפחתו ואזכיר כי הוא מכיר אותו מבית-הכנסת (הנאשם סידר לו את ארבעת המינים).

לשאלת החוקר השיב, כי הנאשם הכניס את ה"בולבול" שלו ל"תחת" שלו "פעם אחת" (עמוד 7 שורה 19). אילו היה מדובר בקטין מבולבל, ה"יורה לכל עבר" ומבקש להפליל את הנאשם ככל הניתן, לא היה עומד על כך - האירוע המתואר, להבדיל מהאירועים שבמסגרתם ליטף את הנאשם את עכוזו - התרחש רק פעם אחת.

המתלונן סיפר כי הנאשם ליטף לו את ה"תחת" ארבע פעמים (עמוד 7 שורה 26 והלאה). (הדגים תנועה בשתי ידין).

הסביר: "מתחיל ללטף לי פעם אחת, ועוד פעם אחת, ועוד פעם אחת, ועוד פעם אחת, ופעם הרבי, ובפעם החמישית הוא כבר התחיל לאנוס אותי" (עמוד 8 שורות 1 - 2).

הוא הבהיר: "ליטף לי את התחת ארבע פעמים ולא נגע בי...הוא נגע לי רק בתחת הוא לא נגע לי בעוד כל מיני אזורים" (עמוד 8 שורה 22).

הנה כי כן, המתלונן מסר הפללה ממוקדת: הנאשם נגע בעכוזו. הוא לא נגע במקומות אחרים בגופו (עמוד 8 שורה 24).

המתלונן הדגים פעם נוספת כיצד לטענתו הכניס הנאשם את איבר מינו "לתחת שלי" (עמודים 8 - 9).

המתלונן הדגים כיצד בדיוק נמלט מן המקווה, באופן המתיישב עם מבנה הבריכה הקטנה במקווה, והמלמד, כי הוא לא יכול היה להמחזי מחזה בדוי שלא התרחש.

המתלונן מסר כי המקרה היה כאשר "הייתי ליד הקיר" (עמוד 9 שורה 23). הוא הדגים כיצד נמלט (עמוד 9 שורה 32) **(קם, ניגש לקיר החדר, הציג תנועה של כפות הידיים על הקיר ודחיפה)**. תנועה זו מתיישבת עם מבנה הברכה הקטנה וצפיפותה.

המתלונן הצביע פעם נוספת על **ירך שמאל**, כאשר נשאל להיכן הנאשם הכניס את איבר מינו.

המתלונן סיפר שכאשר נמלט "היה לי טראומה" (עמוד 10 שורה 6).

פעם נוספת, המתלונן נשאל להיכן הכניס הנאשם את איבר מינו **והדגים** (עמוד 10 שורה 19, 21). לדבריו, הוא הרגיש כאב (שורה 26).

המתלונן **תיקן את טעותו של החוקר** אשר אמר את שמו של הנאשם: "**יצחק בוחבוץ**" ל - "**מחמוץ**" (עמוד 11 שורה 1). למרות שעדיין קיים אי מסוים דיוק ב"תיקון", עניין זה שוב מחזק את המסקנה, שהמתלונן אינו טועה בזהות הפוגע.

המתלונן תיאר **מקרה נוסף, ביום שבת**, לאחר המקרה שאותו תיאר (בשלב הראשון אין לדעת האם מתייחס למקרה איבר המין בעכוזו כפי הנטען) שבו הגיע אל המקווה והנאשם נגע לו בעכוזו (עמוד 11 שורה 9, 15, 17). החוקר ניסה לברר זאת והמתלונן אמר: "...אחרי כל שבת שהגעתי לשם הוא ליטף... **עוד שבת הוא ליטף, עוד שבת הוא ליטף, ואז כאילו ב, שבת האחרונה, לפני שבת אחת, לפני שבת בראשית**, אז הוא אנס אותי" (עמוד 12 שורות 4 - 5). המתלונן תיאר מצב דברים שבמסגרתו, במועד אחר (שקדם לאירוע איבר המין ועכוזו) הנאשם ליטף לו את ה"תחת" (עמוד 13), אך אין לדעת בבירור, בשלב זה של דבריו, האם היה זה אירוע אחד, או מספר אירועים במועדים שונים.

המתלונן שילב בתיאורו את האירוע הראשון, המרכזי, שעליו דיבר, שכלל ליטוף בעכוזו וטענת ה"אינוס", עם אירוע או אירועים קודמים, שבהם לפי הטענה הנאשם ליטף לו את העכוז, באופן שלא ניתן להבין את כוונתו, ביחס למועדים ורצף האירועים.

יתכן והקושי נובע מבלבול בשאלות החוקר - האם מתכוון לליטוף עכוזו בפעם הראשונה - באותו מקרה בו החדיר את איבר מינו - או שמא מתכוון למקרה אחר, בהזדמנות אחרת, שקדמה לכך.

המתלונן **לא הרבה בפרטים ביחס לאירוע/אירועים הנותרים, שבמסגרתם טען כי הנאשם ליטף את עכוזו, ולא הוסיף תיאור ונסיבות, מלבד ליטוף עכוזו, במקווה, בשבתות, שקדמו לאירוע החדרת איבר המין.**

המתלונן **המחיש את קולות גרגור המים שעשה הנאשם, בעת הטבילה בטרם ליטף את עכוזו והדגים את הקולות, על-ידי כך שנטל כוס מים, שתה וגרגר מים** (הנאשם בעדותו הכחיש כי נוהג לגרגר מים בגרונו בעת הטבילה - עמוד 36 שורה 26).

המתלונן נשאל האם הכיר את הנאשם לפני האירועים והשיב: "ח: האם הכרת אותו לפני ? י: לא. ח: אה ? לא ? י: אני לא ידעתי את השם שלו בכלל. לא ידעתי איפה הוא גר. כלום לא ידעתי על האיש הזה" (עמוד 17 שורות 2 - 6).

ב"כ הנאשם, בסיכומיו, תלה את יהבו על התבטאות זו כמוכיחה שאדם אחר שם את שמו של הנאשם בפיו של המתלונן (עמוד 9 לסיכומיו).

בהחלט יתכן שהיה מקום שחוקר הילדים יבהיר נקודה זו. ואולם, עדיין בחינת התמליל ועיון באמרה המתועדת מובילים למסקנה, כי התבטאות זו אינה מלמדת, כי מאן דהוא שם בפיו את שמו וכתובתו של הנאשם, אלא כוונתו של המתלונן הייתה להיעדר היכרות עם הנאשם, קודם לאירועים המתוארים בכתב-האישום (מלבד סידור ארבעת המינים).

ואזכיר פעם נוספת: שמו של הנאשם מגיע מפיו של המתלונן ונמסר לחוקר הילדים וכפי שנראה הוא לא נשתל בידי אביו.

בפעמים עליהם סיפר היה **הנאשם עירום** בהיכנסו למקווה (עמוד 17 שורה 19).

לדברי המתלונן **אדם אחד התקשר לאביו ממספר חסוי וסיפר לו על המקרה** (עמוד 18). המתלונן השיב כי **לא ראה שיש מישהו במקווה באותו מקרה** (עמוד 19 שורה 1). הוא **הסיק שאותו אדם שהתקשר לאביו "אז הוא בטח ראה שהוא ליטף לי את התחת. הוא יכול להעיד כביכול"** (עמוד 19 שורה 6). אותו אדם "הוא ראה שהוא ליטף לי את התחת. לא שהוא אנס, נראה לי" (עמוד 19 שורה 9).

המתלונן סיפר כי המקרה הראשון, שבו ליטף הנאשם את עכוזו, היה באחת השבתות לפני שמחת תורה (עמוד 20 שורה 7). המקרה הראשון היה **"לפני עוד שבת, עוד שבת, עוד שבת אחורה ? אז שבת, שבת, שבת אחורה, זה היה הפעם הראשונה"** (עמוד 20 שורות 25 - 26).

המתלונן **לא סיפר על המקרה לאיש** (עמוד 22 שורה 30).

ב"כ הנאשם הפנה, בסיכומיו, לקטע הבא (עמוד 9 לסיכומיו), כראייה המלמדת, שהמתלונן התבלבל בזהותו של הנאשם, או שאחר הכניס את שמו למוחו.

וכך אמר הקטין בת/6 עמוד 23 שורות 13 - 18:

"ח: אמרת שהאיש גר ב. י: רחוב מנשה כפרה שלושים. ח: כן. איך אתה יודע שהוא גר שם ? י: אה, בדקנו את

זה במשטרה. לא, דודה שלי אמרה לי שהוא גר ברחוב מנשה כפרה שלושים. יש לנו מספר טלפון של כל חב"ד. הבנת ? אנחנו, חבדניקים אנחנו, כאילו אתה יודע".

ואולם, ב"כ הנאשם עצר כאן את מובאתו.

בהמשך הדברים אומר הקטין דברים נוספים המלמדים, כי הוא אינו מחליף את הנאשם באחר:

"ח: האם ראית אותו ?..האם ראית אותו. י: ראיתי אותו בבית כנסת. ח: באיזה בית כנסת ? י: חב"ד ברחובות...ח: האם דיברת אתו פעם ? י: לא. ח: האם הוא דיבר אתך ? י: הוא דיבר איתי פעם אחת אבל לא רציתי להתייחס לזה. אז הלכתי. ח: איפה הוא דיבר אתך ? י: בבית כנסת. שאלתי אותו כאילו אם יש מניין אז הוא אמר לי הוא עושה מניין כאילו. ח: שאלת אותו אם יש מניין ? ת: כן. זה, זה מה שהוא שאל אותי אם יש מניין" (עמודים 23 שורה 19 - עמוד 24 שורה 4).

אכן, גם אם דודתו מסרה לו את כתובתו של הנאשם, הרי שהמתלונן אישר, כי פעם שוחח עם הנאשם: "בבית כנסת. שאלתי אותו כאילו אם יש מניין אז הוא אמר לי הוא עושה מניין כאילו" (עמוד 24 שורות 1 - 2).

עניין זה מחזק את המסקנה שהמתלונן לא מבלבל בין הנאשם לאדם אחר.

(ד). להלן יוצגו קטעים רלוונטיים מתוך חקירת המתלונן בתאריך 22.10.15 (ת/7 - תמליל חקירת הקטין (5274/15) + ת/7א - דיסק החקירה) תוך שילוב הערות לנצפה בדיסק:

נשאל האם יש לו דבר מה להוסיף והמתלונן משיב: "כל מה שסיפרתי לך זה היה נכון מפעם שעברה" (עמוד 1 שורה 30).

החוקר הזכיר למתלונן את כללי אמירת האמת.

המתלונן חזר על תיאור הדברים (עמוד 3 שורה 7 והלאה).

המתלונן סיפר שכאשר נמלט הרגיש "פאניקה אז ברחתי" (עמוד 3 שורה 28). הוא הסביר את המילה פאניקה "הייתי בפאניקה בראש" (עמוד 3 שורה 31).

תיאר את מחשבותיו, שלפיהן רצה רק לברוח מהמקום (עמוד 4).

"התלבשתי מהר, התנגבתי וברחתי" (עמוד 5 שורה 13).

הסביר פעם נוספת את המילה "פאניקה" במילים: "הראש שלך לא עובד. שהראש שלך כאילו מחוץ לקופסא...הראש אתה יודע כזה כואב" (עמוד 5 שורות 19 - 21).

נשאל על כך שאמר בשיחה הקודמת שהיה בטראומה והשיב "לא" (עמוד 6 שורה 6, 8)(אין לדעת האם מתכוון במילה "לא" לאות שלילה לכך שאמר, שכן בהמשך מתאר את מצב הטראומה). כאמור, אחר אישר והסביר שהתכוון למצב שדומה לכאב ראש. וכן, נשאל מה זו טראומה והשיב: "איך אני אסביר לך. כמו שאתה עומד להקיא או משהו כזה?"(עמוד 6 שורה 19).

נשאל פעם נוספת אודות המקום שבו הרגיש כאבים והצביע (עמוד 7 שורה 18).

המתלונן הצביע פעם נוספת על המקום ואמר: "פה (מצביע על החלק העליון של הירך, מפשעתו, ליד איבר המין)...אני לא יודע איך קוראים למקום הזה. שוקיים...ליד הזה" (עמוד 7 שורה 22). וכן: "ליד הש...כאילו ליד הבולבול זה השוק הרי, זה כאב לי..." (עמוד 7 שורה 30).

המתלונן התעניין האם החוקר "כבר שלחת את השיחה הקודמת למשטרה ?" (עמוד 8 שורה 12).

שוב אמר "שוקיים כמו אצלך אתה רואה שמה. פה זה השוקיים..." (עמוד 9 שורה 21).

ח: אמרת הוא הכניס עד הסוף את הבולבול בשיחה הקודמת.

י: לא. הוא הכניס עד לפה. (עמוד 10 שורות 1 - 2).

המתלונן אמר את המילה "שוקיים" אבל הצביע על החלק העליון של הירך, ליד המפשעה (עמוד 10 שורות 15, 17).

נראה, כי המתלונן אינו יודע להבדיל בין השוקיים לירכיים. נתון זה מוסיף תמיכה למסקנה, כי אם בטרם חקירתו, הוא סיפר לבני המשפחה את שאירע, הוא לא עשה כן בצורה מפורטת באופן שהוביל לזיהום אמרותיו. אילו היה מפרט בפניהם את שאירע, היה מתנסח, לפי תומו, במילה "שוקיים", מצביע על הירכיים, היה בן המשפחה הבגיר שלו סיפר מתקן אותו, ואז המתלונן היה מתנסח בפני חוקר הילדים במילה הנכונה.

עניין זה הוא רמז אמת, בבחינת ראייה אותנטית המלמדת, כי גרסתו לא זוהמה ואיש לא נטע במוחו גרסה אחרת מכפי הגרעין הסיפורי של אמרתו.

כך, גם כאשר בוחנים את התפתחות החקירה - המתלונן לא הגיע עם גרסה סדורה, מתוקנת, מתחילתה ועד סופה והיה צורך להבין ממנו, ברחל בתך הקטנה, למה הוא מתכוון במילותיו. אילו היה מספר את סיפורו, פעמים רבות לבני המשפחה, היה מגיע עם גרסה מלוטשת, שלימה, מוגמרת, חפה מטעויות תמימות.

כך, למשל, נשאל מדוע אמר שהנאשם הכניס את איבר מינו "לתחת", נשאל היכן בדיוק הכניס לו את איבר המין ותשובת המתלונן הייתה: "בקו" (עמוד 11 שורה 26). הוא ניסה להסביר: "לא כאילו בקו, פה, פה. פה ככה זה היה פה..." (עמוד 11 שורה 30). כך, פעם נוספת מברר החוקר היכן הוכנס איבר המין והמתלונן מצביע על אזור הירך, על החלק העליון שלה, למרות שאומר "שוקיים".

בשלב זה, החוקר אשר חפץ לברר בדיוק למה מתכוון המתלונן, שאל את המתלונן, במפורש, מה זה "תחת". המתלונן קם, הסתובב והצביע על עכוזו (עמוד 12 שורה 23). לאחר מכן, המתלונן קם הסתובב והצביע בין הירכיים שלו, לאות המקום (עמוד 12 שורה 27 - 34).

המתלונן אמר שהנאשם הכניס "את הבולבול שלו עד הסוף של השוקיים" (עמוד 14 שורה 22) הוא הסתובב, הצביע בדיוק בין הירכיים, מאחור) (עמוד 14 שורה 28 והלאה).

נראה כי המתלונן התבייש להדגיש ולהצביע מפורשת ואף אמר במהלך ההדגמה הנ"ל "למה אתה מצלם אבל ? אני לא אוהב שמצלמים" (עמוד 15 שורה 2).

בהמשך, שאל המתלונן אם "סיימנו" ואף אמר "המורה שלי מחכה לי" (עמוד 15 שורה 29).

החוקר לא הרפה בניסיונו לברר מה בדיוק אירע ושאל: מה זה בתוך התחת ?

י: בתוך השוקיים, פה" (המתלונן קם, הסתובב והצביע בין ירכיו, מאחור, ובהמשך אף העביר את כף ידו להמחשה מדויקת).

המתלונן אמר כי ראה את איבר מינו של הנאשם, כאשר החדיר את איבר מינו מבעד לשוקיו קדימה (עמוד 17 שורה 3). הוא ראה "את החור שיש כאילו בתוך ה..איפה שעושים את הפיפי" (עמוד 17 שורה 15).

המתלונן תיאר את רגשותיו: "יצחק מוחמוץ הזה במעצר...מגיע לו. מצדי שימות. אתה יודע היה לי כל מיני טראומות וזה, לא יכולתי לחשוב...כבר כמעט הזלתי דמעות בדרך שיצאתי..." (עמוד 17 שורות 25 - 27).

המתלונן הדגים תנועה קדימה ואחורה של האגן, כהמחשה למעשיו של הנאשם (עמוד 18 שורה 27).

המתלונן נשאל למה התכוון במילים שיצאו מפיו: "לתקוע אותי" והשיב "כמו שתוקעים אישה" (עמוד 19 שורה 29).

שוב הדגים את התנועה של האגן קדימה והוסיף: "כאילו, אחת, שתיים, שלוש" (עמוד 20 שורה 28). בשלב זה הרגיש "כאבים" (עמוד 20 שורה 32).

הדגים פעם נוספת, בעמידה, את תנועת הנאשם - המתלונן נעמד - הדגים גם מקדימה וגם מאחור את החדרת איבר המין בין ירכיו (עמוד 21 שורה 26).

המתלונן אמר, כי "הבולבול שלו (של הנאשם) עמד כאילו" (עמוד 22 שורה 22).

(ה). להלן יוצגו קטעים רלוונטיים מתוך המשך חקירת המתלונן בתאריך 22.10.15 (ת/8 - תמליל חקירת הקטין (5274/15) + ת/8א - דיסק החקירה) תוך שילוב הערות לנצפה בדיסק:

במענה לשאלה מה פשר הכאבים שהרגיש, הסביר כי הרגיש "זרמים" הניף את ידיו להדגים מה זה זרמים (עמוד 2 שורה 3).

בשלב מסוים, המתלונן התנסח: "הכניס את הבולבול שלו לתוך התחת שלי ואז תקע אותי, כמו שתוקעים אישה אז הוא תקע אותי שלושה פעמים (עמוד 2 שורות 17-18).

נשאל מי ידע על מה שקרה לו והשיב: "רק חבר של אבא שלי ג" (עמוד 3 שורה 5). וכן "דוד שלי, אז חבר שלו הוא ידע גם. כאילו דוד שלי הגדול" (עמוד 3 שורה 11).

המתלונן מסר, כי **אביו ידע** (עמוד 3 שורה 18).

המתלונן לא סיפר על המקרה "לאף אחד" (עמוד 3 שורה 23).

לאחר מכן, **סיפר לאביו** (עמוד 3 שורה 33). **סיפר מה בדיוק אמר לאביו** (עמוד 4 שורות 5 - 6).

המתלונן מסר, שכאשר סיפר לאביו על שהתרחש, אביו היה עצבני (שורה 12). הוא "צעק" (עמוד 4 שורה 20). **ואכן, עניין זה מתיישב, כפי שנראה, עם עדותו של האב.**

שוב תיקן את שם המשפחה של הנאשם, אך הפעם הפך את השגגה: מ"מחמוץ" בלשון החוקר ל"מחבוץ" (עמוד 5

שורה 10, 12) בלשוננו. למרות ה"שגגה" הקלה, יש בכך כדי תמיכה במסקנה, כי המתלונן לא בלבד בין הנאשם לאדם אחר.

החוקר הציג בפניו את הכחשתו של הנאשם ותגובת המתלונן הייתה: "שקרן. כל הרוסים האלה הם משקרים. הוא נגע בי ואני זוכר את זה טוב, טוב אז שלא ישקר" (עמוד 5 שורות 17-18). וכן: "מה לא נגע? הוא נגע ועוד איך" (עמוד 5 שורה 24).

אמרתו של המתלונן "כל הרוסים", בעוד הנאשם אינו "רוסי" מעוררת שאלה, וחבל שהחוקר לא בירר עניין זה. לא בכדי, המאשימה בסיכומיה הגדירה אמרה זו כ"תמוהה" (עמוד 4 לסיכומים). ב"כ הנאשם, בסיכומיו, הדגיש אמרה זו כמחזקת את המסקנה שלפיה המתלונן טועה בזהותו של הפוגע (עמוד 10 לסיכומיו). ועדיין, נוכח אמרתו המפורשת, שבמסגרתה מסר את שמו ושם משפחתו של הנאשם (גם אם החליף אות אחת ושם והחליפה) שאותו הוא מכיר מבית-הכנסת, מפחיתה את החשש לבלבול. אין לדעת מה מידת יכולתו של אותו קטין לזהות את שייכותו העדתית של הנאשם, אשר היה זר יחסית לסביבת בית הכנסת.

החוקר הציג בפניו את גרסתו של הנאשם, ושאל האם יתכן שהנאשם נגע בו בטעות. המתלונן הגיב בכעס מסוים, כמי השומע דבר שקר הצורם את אוזנו: "אני יגיד שהוא עשה את זה בכוונה. שקרן הזה. 'עלק' הוא עשה את זה בטעות" (עמוד 6 שורות 3 - 4).

הצופה בדיסק החקירה, בדיוק בשלב זה, מתרשם מאמירת אמת נחרצת - המתלונן פגוע רק מעצם הטענה שהנאשם עלול להציג את גרסת הטעות.

המתלונן הוסיף: "ממש רצה לתקוע אותי...ממש רצה לתקוע אותי שלוש פעמים" (עמוד 7 שורות 13, 16). המתלונן אומר: "הוא רצה, ראו את זה על הפרצוף שלו" (עמוד 7 שורה 18) "עמד לו הבולבול" (עמוד 7 שורה 20).

החוקר שאל את המתלונן מה תהא תגובתו, אם יגידו שהמתלונן הסכים למעשה ותגובתו הייתה דרמטית, במיוחד, כאשר היא באה מפיו של קטין, תם-לב, שומר תורה ומצוות: "אני לא רציתי, אני לא רציתי, אני לא רציתי את זה. אני נודר לך עכשיו...בספר תורה...שאני לא רציתי את זה...באלוהים" (עמוד 8 שורות 7 - 15).

הצופה בדיסק החקירה, בשלב זה, בתשובתו זו, מגיע למסקנה, כי המתלונן מסר אמת צרופה.

החוקר הציג גרסה של אדם, שלפיה המתלונן והנאשם עמדו אחד מול השני במקלחת והמתלונן דחה זאת וחזר על תמצית גרסתו (עמודים 9 - 10). אכן, עניין זה, אינו מתיישב עם עדותו של א ב, שכפי שנראה תיאר את אותה סיטואציה.

המתלונן דחה את הטענה שאולי אביו אמר לו לספר את הדברים שסיפר (עמוד 14 שורה 4).

המתלונן נשאל אם יצא לנאשם "משהו מהבולבול", האם יצא לו "משהו לבן מהבולבול" והוא השיב בשלילה (עמוד 14).

המתלונן אמר כי יהיה מוכן לספר בבית-המשפט את מה שסיפר. לדבריו: "יהיה מוכן ומזומן" (עמוד 14 שורה 32). המתלונן הסביר: "אני ירגיש פחד כאילו אבל אני יעיד בכל מה שהוא עשה. יעשו לו בית-משפט?" (עמוד 15 שורה 9).

המתלונן נשאל האם מקרה כזה קרה לו גם עם אנשים אחרים והשיב: "לא. רק עם המניאק הזה" (עמוד 15 שורה 17).

המתלונן נשאל האם הנאשם הכניס את איבר מינו לתוך גופו והסביר שלא (עמוד 16 שורה 12).

תחילה אישר המתלונן לחוקר, כי הנאשם הכניס את איבר מינו לתוך גופו, אך נראה כי המתלונן מפרש את המושג "גופו", גם ככזה הכולל את החלל שבין ירכיו. בעקבות זאת, החוקר בירר האם המתלונן יודע היכן בגוף עושה אדם את צרכיו, המתלונן אישר והצביע על המקום (עמוד 17 שורה 22). אז, שאל החוקר שאלה ישירה, האם הנאשם הכניס את איבר מינו אל תוך פי הטבעת של המתלונן, כלומר למקום בו הצביע, והמתלונן השיב: "לא". (הניד את ראשו לשלילה)(עמוד 17 שורה 25).

אכן, עניין זה מחזק את המסקנה כי המתלונן אמר דברי אמת. לא הגזים ולא הפריז במעשי הנאשם, אלא תיאר במדויק את שאירע.

המתלונן בירר האם הנאשם אוכל ושותה במעצר ואמר: "שימות מצדי. שאמן לא יאכל כלום" (עמוד 18 שורה 1).

טינה זו כלפיה נאשם, מלמדת על תחושה פנימית, הנובעת ממעשה אסור שעשה בו הנאשם.

(ו). אמרות הקטין, המתלונן - מסקנות:

לאחר שבחנתי את אמרותיו של המתלונן, צפיתי מספר פעמים בחקירותיו המתועדות, בדקתי והצלבתי את דבריו עם כלל הראיות, באתי אל המסקנה, כי המתלונן הנו קטין, תם-לב, אשר מסר תיאור שאותו חווה על בשרו, ושניתן לבסס על דבריו ממצאים, כנדרש בפלילים.

אמרותיו הגיעו במענה לשאלות **בחקירה ראשית**.

אמרותיו לוו **בהדגמות ספונטניות וטבעיות** לגילו, לתרבותו ולמצב הדברים.

המתלונן **המחיש את דבריו גם בהדגשת קולו**, בדיוק במקום הנכון.

המתלונן **הביע את רגשותיו** והיו אלו רגשות טבעיים המשתלבים עם התלונה ועם דמותו.

אין לומר שגרסת הגרעין של המתלונן זוהמה עד שורש על-ידי בני משפחה אחרים להם סיפר את גרסתו עד אשר מסר אותה לחוקר הילדים בתאריך 15.10.15. יתכן כי בני משפחתו השלימו למתלונן פרטים אודות הנאשם, כגון כתובתו, אך זהותו של הנאשם נמסרה לחלוטין ממנו, בהכירו את הנאשם מן העבר, מסידור ארבעת המינים.

יתירה מכך, נמסרו באמרתו של המתלונן אלמנטים אותנטיים, המלמדים שלא כך הם פני הדברים.

המתלונן **אינו טועה בזהותו של הנאשם** - הוא מסר את שמו - הוא מכירו מבית הכנסת.

לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד אוסיף, כי אם למאן דהוא התגנב צלו של פקפוק ביחס לזהותו של הנאשם כפוגע, הרי **שעדוּתו של א ב מגיעה וסותמת את הגולל על שאלה זו**.

אין להגדיר את עדותו של הקטין, במיוחד כאשר מדובר בקטין, נוכח הנסיבות, כפי שהגדיר אותה ב"כ הנאשם כ"כבושה" (עמוד 2, 11 לסיכומיו).

אופן ודרך גביית גרסתו של המתלונן, שבמסגרתה נמסרה תמצית גרסתו במענה לשאלה "פתוחה" ולאחר מכן יתרת הפרטים נמסרו טיפין טיפין, הובנו צעד אחר צעד, בהחלט מתיישב עם מיהותו של הקטין, שכפי הנראה אינו שולט די הצורך בכינויי האיברים בגוף האדם, הוא ניחן בתמימות ובבושה (למרות שגם אמר את המילה "לתקוע"), הם המתיישבים עם היותו ילד בגיל זה, המשתייך לעדה החרדית.

המתלונן **עינן את תיאורו בזמן ומקום**.

אופן המחשת האירועים והדגמתם **מתיישב עם מבנה המקווה והבריכה הקטנה**.

למעט התיאורים בדבר **ליטוף עכוזו** בידי הנאשם, **במקרים הקודמים**, המתלונן מסר פרטים רבים אודות האירוע

האחרון, שבמסגרתו חיכך הנאשם את איבר מינו בין ירכיו.

עיון קפדני בדיסקים מוביל למסקנה הברורה, כי הקטין תיאר לחוקר הילדים התרחשויות אשר קרו.

שמתי לנגד עיניי את אמרתו של המתלונן, שלפיה סבר כי הנאשם הינו רוסי, אך השתכנעתי כי אמרה זו אינה מובילה למסקנה כי הוא החליף בין הנאשם לבין אחר.

שמתי לנגד עיניי את הסתירה הקיימת בין אמרתו של המתלונן לבין עדותו של א ב, שעדותו תידון בהמשך, ושקילתי אותה בכובד ראש:

לפי אמרת המתלונן, היו הוא והנאשם לבדם במקווה. לדבריו, הוא אף ניסה לצעוק לעזרה, אך לא היה שם איש. בנוסף, שלל את הטענה, כי לפני המעשה שהו הוא והנאשם, זה מול זה במקלחות.

כפי שנראה, א ב מתאר התרחשות שונה, שלפיה ראה את המתלונן והנאשם מתקלחים, לשניהם איבר המין היה בזקפה, אחר נכנסו לתוך הבריכה הקטנה, ואז ראה את התגפפות הנאשם בקטין.

עניין זה ניתן להסברים שונים, שאותם אציג אגב אורחא בלבד:

(א). א ב הבחין בהתרחשות אחרת, שקדמה להתרחשות האחרונה, שאותה תיאר המתלונן (אחד מאירועי ליטוף עכוזו). כלומר, השניים תארו התרחשויות במועדים שונים.

(ב). א ב הבחין בהתרחשות, מיהר להתנגב, לצאת מן המקווה, וכאשר הקטין נמלט מן הבריכה וביקש לזעוק לעזרה, לא היה עוד איש בתוך המקווה.

(ג). במעשה שאותו ביצע הנאשם בקטין, באירועים הראשונים, היה אלמנט מסוים, תחילי, של הסכמה (אותה עבירה מתגבשת גם אם חלופה זו מתקיימת), אשר הלך שבי אחר הנאשם, שלאחריה היא נעלמה והוא לא יכול היה לספר עליו נוכח בושתו, ותגובתו הקשה של אביו ובני משפחתו.

מכל מקום, הסברים אלו הם השערות, שאינן נדרשות לצורך הרשעה, ואיני מניח אותם לחובת הנאשם.

בסופו של יום נראה, כי הסתירה נותרה על כנה.

הותרת השאלה פתוחה, בלא מענה, אין משמעה שיש לדחות את גרעין האמת שבגרסת הקטין, שכן די בה, בתוספת הסיוע הראייתי, שאפרט בהמשך, ובכלל זה עדות א ב, גם היא, כשלעצמה, בכדי להוביל להרשעת הנאשם מעבר לספק סביר.

בית-המשפט העליון קבע לא אחת ע"פ 7939/10 רומן זדורוב נגד מדינת ישראל (2015) (פסקה 359):

"בהקשר זה מוצא אני להזהיר - בתיק הנוכחי ובתיקים פליליים באשר הם - מפני העלאת השערות לחובתו של נאשם, שמטרתה למלא "חלל" ראייתי או להסביר תמיהה כזו או אחרת העולה מהתשתית הראייתית. כמובן שאין כוונתי כי בכל מקרה שבו נפער "חור" ראייתי, כי אז הדבר יוביל לזיכוי באופן אוטומטי. ברי כי יהיו מקרים שבהם השלמת הפער תתבקש ותתחייב מההיגיון, מהשכל הישר או מהתשתית הראייתי שנפרשה. **ממילא איננו דורשים כי הרשעה תתבסס על הצגת תמונה מלאה ומושלמת של התרחשות העבירה. כמעט בכל תיק פלילי נותרים חללים ושאלות פתוחות, גם כאשר האשמה הוכחה מעבר לספק סביר.** עם זאת, רואה אני להדגיש כי השלמת חללים, תמיהות או פערים העולים מחומר הראיות, באופן הפועל לחובת הנאשם, צריכה להיעשות בזהירות מרבית. לשיטתי על השופט המתמודד עם "סדק" בתשתית הראייתית שלפניו לשאול עצמו אם להסבר הנדון יש בסיס הגיוני ממשי ועיגון כלשהו בראיות, או שמא מדובר בהנחה גרידא שעלולה להוביל להסקת מסקנות בדרך של "הנחת המבוקש". דומה כי הדברים זוכים למשנה תוקף כשמדובר בהשערות והסברים שכלל לא הועלו על ידי המאשימה עצמה".

וכן, בע"פ 7443/06 ארקה נגד מדינת ישראל (2008)(פסקה 45):

"לא אחת קורה כי הראיות הניצבות בפני בית המשפט אינן מתיישבות האחת עם רעותה. חוסר אפשרות לגבש תזה עובדתית המתאימה באופן מושלם לפסיפס הראיות אינו מהווה מכשול בלתי עביר. **בפסיקה נקבע, כי ניתן להגיע למסקנה מרשיעה גם כאשר נותרות תהיות שונות ללא מענה.** זאת, כאשר הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבסס את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, על אף אותן תהיות".

וכן, בע"פ 4179/09 מדינת ישראל נגד וולקוב (2010)(פסקה 30):

"העובדה שקיימים חללים ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את האפשרות להרשיע על פי המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר".

וכן, בע"פ 6864/03 רוקנשטיין נגד מדינת ישראל פ"ד נח (4) 657, 667-668:

"בית המשפט אינו מתיימר לפסוק על פי ודאות מוחלטת, והתביעה נדרשת להוכיח את הנטען על-ידיה מעבר לספק סביר בלבד". ובהמשך: "...אף שאין בידינו דרך להשלים את "פאזל" האירועים עד תומו, התמונה העולה מ"פאזל" לא

מושלם זה ברורה לחלוטין..."

ג. עדותו של א ב - עד ראייה:

עדות הראייה של א ב, היא עוגן מרכזי נוסף, עצמאי, שבכוחו להוביל להרשעה.

בדין הגדירה אותו המאשימה בסיכומיה "העד המרכזי בתיק הוא עד ראייה א ב" (עמוד 2 לסיכומיה).

העד מכיר את הנאשם, היכרות כללית (עמוד 7 שורה 1).

הוא סיפר על התרחשות שאירעה במקווה "שבזי" בתאריך 3.10.15, כדלקמן (עמוד 7 שורה 5 - עמוד 8 שורה 16):

"אם אני לא טועה 3.10. נכנסתי למקווה ובמקרה היינו שם **אני, יצחק מחפוף והילד.** לא היה יותר מעבר לזה אנשים. הילד זה הבן של א', לא יודע איך קוראים לו. הבן של א.כ., אני מכיר את האבא לא את הילד...לא זוכר איך קוראים לו. הוא בן 13 בערך...אני מזהה זה הילד שאני רואה בת/5 עליו אני מתכוון...נכנסתי לטבול, יצאתי אחרי זה להתקלח, המקלחת זה שתי שורות מקבילות זה לזה עם תאים, אני התקלחתי מול הילד בזמן שאני מתקלח, אחרי הטבילה אני רואה את הילד עומד לא זז מסתכל על הטוש והאיבר שלו עומד, לא ייחסתי חשיבות והמשכתי להתקלח, יצאתי לכיוון הספסלים להתנגב ולהתלבש, ובדיוק יוצא מול המקווה הקטן שם המקווה ששם טובלים...המקווה ממש קטן, אפשר להיכנס בן אדם בלחץ, שני אנשים אבל זה דחוס. המקווה מאוד קטן. יש ליד המקווה גדול שאפשר להיכנס כמה אנשים, התנגבתי **ראיתי את הילד יוצא מהמקלחת עומד מולי, מסתכל האיבר עומד, נכנס למים, אחרי כמה שניות ראיתי את הנאשם יוצא, שם את היד שלו ככה (מדגים עם הידיים) ואתה רואה שהאיבר שלו גם עומד, הוא יצא מהמקלחת איפה שהתקלחתי.** אני משרטט את המבנה של המקלחות. אני רושם איפה הנאשם עומד, איפה אני ואיפה הילד...אני התנגבתי פה - מסמן X משקיף את המקווה הקטנה...עמדתי והתנגבתי. ברגע שהתנגבתי הילד יצא מהמקלחות עמד מולי, הסתכל עלי ונכנס למקווה הקטנה"

"אחרי כמה שניות יצא הנאשם, גם מהמקלחות, עמד פה ונכנס לתוך המקווה הקטנה איפה שהקטין נכנס. הנאשם נכנס לפה והקטין היה פה. אז התנגבתי ותוך כדי שאני מתלבש...תוך כדי שאני מתנגב, אני רואה שהנאשם נכנס אחריי, עולה יורד, אני רואה את זה מפה. הוא טובל עולה ויורד...ראיתי אותו עולה ויורד. עולה ויורד תוך כדי שהוא במקווה עם הילד, הילד מולו והוא עולה ויורד. הוא מתכופף ועולה. שטובלים צריך ממש להיכנס לתוך המין ולצלול את זה לא ראיתי. אין מצב שם. לא ראיתי את כל הגוף שלו נכנס פנימה. המקווה מאוד קטן אין מצב ששניים טובלים. ראיתי תנועות אחרות...שניהם ערומים...ראיתי שהוא עומד צמוד, צמוד אליו, יצחק ראשון והילד אחריו והוא מתחכך בו מעבר לזה אי אפשר לראות, כי יש מים וזה בגובה עד החזה זה מגיע. אני ראיתי אותו מתחכך בו."

העד הסביר:

"ש: ספר לנו איפה היו הידיים של הנאשם שראית אותם במקווה עם הקטין. ת: לא יכול לראות את הידיים. אני יודע שהידיים שלו היו מושטות קדימה והוא התכופף עלה וירד תוך כדי (מציג תנועות כיפוף עם רכינה קדימה). איפה היו הידיים שלו ביחס לילד. ת: קדימה, מושטות לכיוון הילד...אם הדוכן זה הילד, אז אני מציג את שתי הידיים משני צדי דוכן העדים...". (עמוד 9 שורה 31 - עמוד 10 שורה 6).

אישר כי הבחין במעשה לנגד עיניו: "אני רואה שהוא נכנס שניהם במקווה. אני עומד מסתכל עליהם" (עמוד 12 שורה 11).

תיאר את הנאשם מבצע תנועות אגן בתוך בריכת המקווה: "נכון. אתה לא יכול לראות בתוך המים את האיבר מין. אני ראיתי ששניהם נכנסים עם איבר עומד ואז התחיל להתגפף" (עמוד 12 שורות 30 - 31).

הבהיר: "...יצחק נכנס, הילד נכנס ראשון, יצחק אחריו והילד זז טיפה הצידה, שיצחק ייכנס ראשון יצחק עמד מאחוריו בתוך המים" (עמוד 15 שורות 18 - 19).

העד תיאר את תנאי הראות שהיו במקום והבהיר, כי לא ראה את גופם התחתון של השניים (עמוד 8 שורה 18).

העד הבהיר, כי הוא ראה את הנאשם והקטין, כאשר הם נכנסו לתוך המים, כאשר איבר מינם בזקפה: "שניהם האיבר שלהם עומד" (עמוד 8 שורה 21). הוא הבהיר, כי לא יכול היה להבחין באיבר המין של השניים, בעת שהם נכנסו אל תוך מי המקווה, אלא הבחין במצב איבר מינם עובר לכניסתם: "לפני שנכנסו למקווה ראיתי שאיבר המין עומד..." (עמוד 8 שורה 23).

העד סיפר, כי ההתרחשות המתוארת נמשכה כ - 5 דקות: "עד שהתלבשתי, לקח לי איזה 5 דקות עד שהתלבשתי ויצאתי החוצה" (עמוד 8 שורה 28).

הוא סיפר שהיה "המום" נוכח מה שראה (עמוד 8 שורה 29). הוא יצא מחוץ למקווה ו"לקח לי זמן לעכל, אני לא רגיל לראות דברים כאלה במקוואות" (עמוד 8 שורה 29).

רק שלושתם היו באותו מועד במקווה (עמוד 9 שורה 3).

עוד הוסיף, כי הבחין בקטין, כשהוא מגיע בשבתות לאותו מקווה "יושב במקווה הגדולה לבד ויושב שם 40 דקות, חצי שעה...בוהה עם עצמו ולא זז" (עמוד 9 שורות 6 - 8).

העד סיפר לאחד בשם "מסיקה" את שראה, ביקש לקבל את הטלפון של אבי הקטין, כדי לשוחח עמו "שחם וחלילה לא יקרה לילדים אחרים מה שקרה" (עמוד 9 שורה 14).

אותו מסיקה מסר לו את מספר הטלפון של אבי הקטין, העד התקשר אליו ו"סיפרתי לו את הסיפור. אמר לי אני לא מאמין, אני מתפלל עם יצחק אמרתי לו תחקור את הילד הוא יודה" (עמוד 9 שורות 22 - 23).

אני מקבל את עדותו של העד, נוכח הרושם הישיר, האמין והמהימן שאותו עשה.

עדותו הייתה מהימנה, ובכוחה לבסס ממצאים, כנדרש במשפט פלילי.

ראיתי לנגד עיניי **עד ראייה** ישר, אמין, אשר תאר בלא כחל ושרק את המחזה שראו עיניו -קלה כחמורה - לא הגזים ולא המעיט - הקפיד לדייק ולתאר את הדברים בלא שמאל או ימין.

העד הנו עד ראייה **אובייקטיבי**.

אין לעד כל מריבה או סכסוך עם הנאשם.

אין לעד קרבה משפחתית לאבי הקטין - הוא מכיר אותו "מהשכונה זהו" (עמוד 10 שורה 16).

הוא מכיר גם את הנאשם "מהשכונה" (עמוד 10 שורה 22) (כפי שנראה, לפי עדות הנאשם, הנאשם כלל אינו מכירו).

כלומר, מדובר בעד שאין לו כל מניע להעליל עלילה.

העד לא יכול היה לרקום סיפור כזב שכזה.

לא יעלה על הדעת לטעון, שהעד חבר יחד לאביו של הקטין, כדי לרקום מזימה נגד הנאשם, על גבו של הקטין.

איש לא יוכל לטעון ברצינות, שהאב ביקש להפליל את הנאשם על גב בנו - על כל המשמעויות שנובעות מסיפור שכזה.

אני בהחלט מקבל את דברי העד באומרו: **"...מה יש לי לשקר..."** (עמוד 11 שורה 23).

קשה לראות כיצד ומדוע יגבש לעצמו העד, תרחיש שלא היה ולא נברא.

אילו הייתה בפניי עלילת כזב, היה ניתן לשמוע עדות, שבמסגרתה יתאר העד מצב דברים, נעדר אותה פליאה - כיצד זה יבצע הנאשם את המעשה, בלא כל חשש, לנגד עיניו של העד ("הנאשם עבר דרכי, מסתכל עליי, רואה אותי וממשיך" (עמוד 12 שורה 9).

אילו הייתה בפניי עלילת כזב יכול היה העד לספר, למשל, כי הבחין בשניים בהיחבא, בעוד שניהם לא הבחינו בו.

העד הצביע על תצלומי המקווה (נ/1), מיקם את עצמו ואת הנאשם והקטין (עמוד 7 שורה 27 והלאה + עמוד 11 שורה 6 והלאה + עמוד 12 שורה 2 והלאה), רשם תרשים (ת/10)(עמוד 8 שורה 11), **באופן המלמד, כי הייתה לו יכולת פיזית להבחין במה שתיאר.**

את שיכול היה לראות - ראה - ואת שלא יכול היה לראות - לא ראה.

אכן, הופיע לפניי עד אשר הקפיד לדייק: כך, למשל, העיד: "ש: אתה אומר שאתה ראית את איבר מינם זקוף בתוך המים? ת: לא... אמרתי שראיתי אותם נכנסים שני האיבר מין שלהם עומדים. מה שראיתי ששניהם נכנסים עם איבר מין עומד לא דבר נורמאלי במקווה... אני יודע שהוא עמד אחרי. **בתוך המים לא ראיתי,** שנייה לפני שנכנסו ראיתי את איבר המין של שניהם עומד" (עמוד 12 שורות 12 - 17).

וכן: "**לא יכול לראות אם האיבר מינו בתוך ישבנו** אבל אני יודע שהוא נוגע בוודאות אין ספק שהוא נוגע בו" (עמוד 12 שורה 24). וכן: "לא נכנסתי למקווה והצצתי. לא ראיתי **שבתוך המים** איבר המין עומד... לא ראיתי מה קורה בתוך המים... אני מסכים שאני לא יכול לראות בתוך המים את איבר המין" (עמוד 13 שורות 4, 6, 20).

העד הסביר את אמרתו במשטרה (נ/2), והסביר היכן ומתי הבחין בנאשם ובקטין, כאשר איבר מינם זקוף, והיכן לא הבחין בזאת (עמוד 11 שורה 20 והלאה).

בהחלט סביר להניח שהוא לא הובן נכון בחקירתו במשטרה, גם בעניין זה, עת פורשה מסקנתו, בלא אבחנה, כעדות ישירה לעניין זה, בעוד שהדברים התבררו בצורה מיטבית בעדותו. כך, גם ביחס לסדר במקלחת - הדברים התבררו בעדותו וקיבלו הסבר הגיוני ואמין, המלמד על רצונו של העד לדייק בעדותו ולמסור אמת.

בחקירתו הנגדית, **לא נתפס העד ככזב או פרכה בעלי משמעות,** היורדות לשורשו של עניין, שבכוחם להוביל לדחיית עדותו מכל וכל.

הטיעונים אותם הציג ב"כ הנאשם בסיכומיו נגד עדותו של עד זה (עמוד 14 והלאה לסיכומיו) אינם כאלו המובילים למסקנה כי יש לדחות את עדותו המהימנה והם בהחלט ניתנים להסבר, כי בנ/2 התערבבה לו מסקנה עם מה שראה, בכל הקשור לאיבר מינים של השניים בתוך הבריכה. בהחלט סביר, שהעד **ראה** את השניים נכנסים לבריכה כשאיבר מינים בזקפה, רגע לאחר מכן הוא לא ראה את איבר מינים, אך **הסיק** שכך הם פני הדברים גם בתוך המים, למרות שבשלב זה כבר לא ראה את אברי המין בתוך המים. ואכן, העד הבהיר והסביר את הדברים בעדותו באופן שמלמד, כי אין לתפוס את עדותו על כך.

אני מקבל את הסבריו של העד בכל הקשור להודעתו - נ/2: "...אולי לא הבין אותי נכון" (עמוד 11 שורה 26). כך, גם בכל הקשור לשאלות כיצד אחז הנאשם במתלונן, עת היו בתוך המים והיכן עמד, בהחלט קיבלתי הסברים.

הוצגה לעד גרסתו של הקטין, שלפיה בעת המעשה הוא והנאשם היו לבדם, והוא אף ביקש לקרוא לעזרה, אך לא היה איש במקום, והעד התמיד בעדותו והסביר: "**יכול להיות שיצאתי מהמקווה אחרי כמה דקות שראיתי את הדבר הזה**..." (עמוד 14 שורה 2).

העד הביע את הרגשתו, בעת ולאחר שראה את המקרה: "...נגעלתי ויצאתי החוצה **המום**, כמו בלקאאוט...אני ראיתי אותם במקווה הילד היה כאילו מהופנט...באותו רגע לקחתי את זה קשה. יצאתי הייתי מזועזע מהדבר הזה" (עמוד 14 שורות 2 - 3, שורה 9).

אני מקבל את הסבריו, שלפיהם לאחר המקרה, נהג כפי שנהג, התקשר אל האב **מטלפון חסום**, ופעל בשיהוי מסוים, בהודעה לאבי הקטין: "...תשמע, זה קשה, **הרגשתי לא נעים**, אני לא רגיל לדברים האלה...התביישתי, אגיד לך את האמת" (עמוד 14 שורה 21, 25).

דווקא התנהלות זו מוסיפה לעד אמינות - הכך ינהג מי שרקם מזימה עם אבי הקטין ?

אין להגדיר את עדותו של עד זה כ"כבושה" כפי שהגדיר אותה ב"כ הנאשם בסיכומיו (עמודים 3, 22 לסיכומיו). התנהלותו של עד זה בהחלט מתיישבת עם מיהותו, עם המחזה החריג שראה, עם ההפתעה שאחזה בו, עם ההלם שהיה במראה והיא דווקא מתיישבת עם מהימנות סיפורו.

אין לבוא חשבון עם עד זה, אשר ראה את המחזה שנגלה לנגד עיניו, בודעו כי אביו של הקטין משתייך לעדה החרדית, בהבינו את המשתמע מכך, בסביבה התרבותית המדוברת, מדוע לא פעל במישרין, כפי שאדם אחר היה אולי פועל, מתקשר אל האב, מזדהה בשמו ומפרט את שראה.

כפי שנראה, בניגוד לעדות הנאשם, העד סיפר כי הוא מכיר את הנאשם: "מכיר אותו מהשכונה. מכיר אותו **גם מהמקווה, אני הולך מדי פעם למקווה ברחוב שבזי**, יש מקווה בשעריים..." (עמוד 7 שורות 1 - 2). כלומר, אם

העד מכיר את הנאשם גם מהמקווה ברחוב שבזי - צא ולמד מכך, כי הנאשם לא פקד את אותו מקווה, רק פעם אחת, כפי טענתו.

יש בכוחה של עדותו, העומדת בפני עצמה, להוביל להרשעה, גם במנותק מעדות הקטין בפני חוקר הילדים.

בנוסף, יש בעדותו **לדחות את החשש, שמא מאן דהוא, ובכלל זה אבי הקטין** (אשר אותה עת כלל לא ידע מה אירע) **שם בפיו של הקטין את שמו של הנאשם, כמי שביצע בו את המעשים, גם את החשש שמא מבלבל הקטין בין הנאשם לאחר, וגם את החשש, שמא "לא היה ולא נברא" כפי עדותו של הנאשם, שהרי עדותו מנקבת את תזת ההגנה בעניין זה.**

עדותו של העד נתמכת בגרעין הסיפורי של הקטין, כפי שמצא ביטויו באמרותיו לחוקר הילדים.

ההסתייגות היחידה האפשרית היא שלפי גרסת הקטין, הוא והנאשם היו במקווה לבדם, והוא לא סיפר את הסיפור המקדים, בדבר המקלחת, שם ניצבו זה מול זה, הכניסה לבריכת הטבילה כאשר איבר מינו זקוף וכו'. כזכור, הקטין שלל מפורשות את האפשרות כי אדם נוסף היה במקום (כגון ת/6 עמוד 18 שורה 28 ועוד). ואולם, אני סבור, כי כוחה של עדות העד א ב, טמון גם באותה סתירה, שכן ברור שהיא אינה מגיעה ממחנהו של הקטין, שהרי עומדת בסתירה לו, אינה מגיעה ממחנהו של האב, שהרי אינה משרתת את שיטתו, אלא היא מגיעה מן המחנה של האמת העובדתית.

בדקתי ובחנתי את עדותו של העד ושוכנעתי, כי העד סיפר בבית-המשפט על אירוע שאותו חווה ושאכן התרחש.

אני מאמץ את עדותו כבסיס לקביעת ממצאים, כנדרש במשפט פלילי, ואף כעדות יחידה, מובילה ומרכזית.

ד. עדותו של א.כ. - אבי הקטין:

אבי הקטין, סיפר כיצד נודע לו על שאירע, תיאר את מצבו הנפשי של הקטין בעת ששאל אותו האם הדברים נכונים, ועדותו מקיימת את דרישת הדין לתוספת ראייתית מסוג "סיוע".

האב העיד **מדם ליבו, מכאב גדול, תוך צער רב, בזעקה מרה, וברור היה, שעדותו היא עדותו היא אמת.**

האב מכיר את הנאשם "מבית הכנסת...הרגשתי שהוא בן אדם כמו כל יהודי..." (עמוד 16 שורה 21, 24).

לא היה לאב כל סכסוך עם הנאשם.

לא מצאתי אבק של ראייה שיכולה ללמד, חלילה, כי האב הוליך את בנו להפללת הנאשם, ולא ניתן להעלות זאת כלל על דעת.

האב קיבל שיחת טלפון "**ממספר חסום**, אני חושב שזה מדוד ג, זה היה ביום חול משהו ב - 10.10..." (עמוד 17 שורה 1) ולאחר מכן שיחה מהעד דוד ג, אשר, תחילה, לא הזדהה בשמו ואחר זיהה אותו האב (עמוד 16 שורה 30 והלאה).

סיפר שדוד ג "הוא אמר אתה יודע קרה לבן שלך מקרה במקווה יצחק מחפץ עשה לו מה שעשה לו" (עמוד 17 שורה 3).

האב, ששמע את הדברים לקה בתדהמה: "**הייתי בשוק**" (עמוד 17 שורה 5).

הוא ניגש אל בנו ושאל אותו, האם אכן כך הם פני הדברים, הוא תיאר את תגובות שניהם:

"הלכתי הביתה, שואל את הבן שלי, ש מה שמספרים בטלפון זה אמת. **הילד שלי היה צהוב, כחול, אדום, אבא, כן, אבא, כן. אני נדהמתי. אמרתי לו איך זה קרה...זה זעזע אותי הרמתי את הקול. רק עשה בר מצווה (בוכה). זה מכה שלא ראיתי בחיים שלי**" (עמוד 17 שורות 8 - 11 + עמוד 18 שורות 2 - 3)

וכן: "ש: מתי היה **כחול, אדום, צהוב** ? ת: ששאלתי אותו האם זה אמת. הוא אמר אבא זה אמת" (עמוד 18 שורות 4 - 5).

וכן: "הילד סיפר לי שהוא בא למקווה, הוא פגש את **יצחק מחפץ** במקווה, **יודע את השם שלו** אמר לי שזה קרה במקווה בתוך המקווה...שהוא הגיע למקווה שהוא נגע בו בישבן. אני רוצה להגיד לבית המשפט שאני בשוק. זה לא פעם אחת איזה 5 פעמים שהילד הגיע לשם וזה קרה. את זה שמעתי מהבן הוא סיפר לי שזה היה איזה 5 פעמים שהיה אתו במקווה וקרה מה שקרה....כביכול היה עניין שהוא נגע בבן מאחורה, הכניס לו מאחורה את האיבר מין שלו בפעם החמישית, הבן אומר אבא ניסיתי לברוח, קשה לי לעכל איך הגיע למצבים האלה, לברוח הכניס לו את זה ממש חמור מאוד...אני לא יכול לחיות עם זה" (עמוד 18 שורות 6 - 15).

שב והדגיש, כי כאשר בנו סיפר לו את הדברים הוא היה: "**פגוע, הילד רק הבין שזה חמור. הילד לא הבין היה בהלם בן 13...שאלתי את ש האם זה אמת ואם לא אמת תזרוק לזבל, שטויות, האם זה אמת - ש' אמר לי זה אמת. מה יש לו להחביא ממני**" (עמוד 18 שורות 17 - 23).

שאל בעצת רבו, אשר ייעץ לו להגיש תלונה במשטרה (עמוד 17 שורה 13, 18 - 20).

תיאר את הרגשתו בדבר אמיתות דברי בנו: "הבן לא ממציא דבר כזה" (עמוד 17 שורה 21).

דחה את הטענה כי הוא עצמו אמר לבנו לומר שהנאשם הוא זה שביצע את המעשה (עמוד 18 שורה 30).

בניגוד לעדותו של הנאשם, שלפיה היה במקווה "שבזי" רק פעם אחת, העיד האב: "**ראיתי אותו כמה פעמים במקווה ופשוט אני בהלם**" (עמוד 19 שורה 29). וכן מסר: "**ראיתי את מחפוז במקווה והבן שלי היה איתי כמה פעמים ושלא הייתי קרה המקרה...אני מדבר על המקווה בשבזי...ראיתי את מחפוז במקווה ביום שבת כמה פעמים...**" (עמוד 20 שורות 1-6).

סיפר כי ביקש מהנאשם לסדר לבנו את ארבעת המינים בבית-הכנסת (עמוד 20 שורה 11). כלומר, הקטין בהחלט הכיר את הנאשם - שוב באופן המסיר כל חשש לטעות בזוהת אצל הקטין.

בנו היה זה שאמר כי הפוגע הוא הנאשם, ואף כיוון לאירוע סידור ארבעת המינים: "ש: אני אומר לך, הבן שלך דובר אמת - המחלוקת אם זה הנאשם או מישהו אחר פגע בו. יכול להיות שהבן מתבלבל ומחליף את הנאשם עם מישהו אחר ? ת: לא. הוא אמר זה שסידר לי את הלולב. זה יצחק מחפוז, הוא יודע את השם שלו. אני מוכן להזמין את הבן שלי לפה. ישר אמר את השם שלו, יודע מי סידר לו את הלולב, אמר לי את כל הנתונים שזה לא מישהו אחר..". (עמוד 21 שורות 9 - 13). וכן: "...אמר לי אבא אמת. מי זה - יצחק מחפוז שסידר לי את הלולב" (עמוד 21 שורה 30).

עדות זו, היא נדבך נוסף למסקנה, כי הקטין לא החליף את הנאשם עם זהות פוגעו.

אישר כי דוד גולן נפגש עם בנו ושמע מפיו על שארע (עמוד 20 שורות 30 - 31). בעת הפגישה לא היה צורך לדובב את הקטין: "לא עזר לי לדובב. אמרתי לילד אם זה אמת מה שאמרו לי בטלפון. הבן שלי ישר לא מכיר טריקים לא יודע שטויות הוא לא צריך שידובבו אותו אמר את האמת ישר" (עמוד 21 שורות 26 - 27).

אישר כי בני משפחה שוחחו עם הקטין בטרם מסר את אמרתו בפני חוקר הילדים (עמוד 20 שורה 27 + עמוד 22 שורה 6).

אני מקבל את עדותו של האב כעדות מהימנה, אמינה וכבסיס איתן לקביעת ממצאים בפלילים.

יש בעדותו של האב את אותו סיוע הנדרש, בהתאם לדין, לעדותו של בנו הקטין - בתגובתו של הבן בעת שסיפר לו מה שארע, בתמצית גרסתו ובזיהוי הנאשם כפוגע.

ה. עדותה של או'.כ. - אם הקטין:

העידה כיצד נודע לה מה אירע לבנה (עמוד 23 שורה 4 והלאה).

תיארה את מצבו הרגשי של בנה בעת שסיפר לה: **"...שאלתי את ש' מה דובר, הסתכל עליי בצורה מדאיגה והתחיל לבכות. אמרתי לו באמת נגעו בך, הוא אמר כן, התחיל לבכות..."** (עמוד 23 שורות 7 - 8).

וכן: **"הוא בכה באותו לילה, זה היה משהו שאי אפשר לתאר"** (עמוד 23 שורות 15 - 16).

הקטין סיפר לאמו: **"שהבן אדם הזה נגע בו. אמר את השם יצחק מחפוז נגע בו"** (עמוד 23 שורה 12).

סיפרה מה אמר לה שהתרחש (עמוד 23 שורות 14 והלאה). וכן: **"ניסה להיכנס ו, לא יודעת ניסה להיכנס בו. הוא ניסה לבצע את זה את כל המהלך"** (עמוד 23 שורה 20 + עמוד 23 שורות 23, 25 + עמוד 25 שורות 14 - 15).

אין לבוא חשבון עם גרסתו של הקטין - אם סיפר אם לאו - את מלוא גרסתו להוריו, בלא להחסיר פרט כזה או אחר, שהרי מצב הדברים היה שיחה בינו לבין הוריו, למטרת בירור עובדתי כללי - האם אכן יש ממש בטענה, ולא תחקור צולב ופרטני של כל פרט ופרט, כפי שביצע חוקר הילדים.

האם תיארה את השינוי ההתנהגותי שחל אצל הקטין מאז אותו מקרה: "אני עוברת עם הילד הזה טראומה, הפך להיות עצבני בצורה לא להאמין. נהיה אש, כולו באלימות, קשה מאוד" (עמוד 23 שורות 17 - 18). וכן: "היום הוא במצב טראומטי" (עמוד 24 שורה 1).

תארה את השיחות שערכו בני המשפחה עם בנה, בטרם מסר את אמרתו בפני חוקר הילדים, אך היא לא נכחה באותן שיחות (עמוד 24 שורה 28, 30, 32, עמוד 25 שורה 3, עמוד 25 שורה 10).

אני מקבל את עדות האם.

לא מצאתי כל רצון או מניע למסור דבר שקר, אלא לחלוק עם בית-המשפט, בכאב רב, את הדברים, כפי שהתרחשו, כהווייתם.

בעדותה של האם קיים סיוע ראייתי לאמרת בנה בפני חוקר הילדים - הן בתלונה התכופה, אשר כללה תמצית דברים ואת שמו של הנאשם כמבצע המעשים, הן בבכיו של הבן בעת שסיפר אותם והן בשינוי בהתנהגותו מאז המקרה.

ו. עדותו של דוד גולן סבה - ידידו של האב:

ידידו של האב (עמוד 28 שורה 6).

העיד, כי שמע מחברו, הדר מסיקה, את שהלה שמע מא ג (את האחרון לא הכיר) (עמוד 26 שורה 7 והלאה).

הוא התקשר אל אבי הקטין מטלפון "חסום" (עמוד 26 שורה 14).

העד סיפר לאב את ששמע.

לאחר מכן, הגיע אל בית הקטין ושמע בתמצית את גרסתו (עמוד 26 שורה 29).

הרושם שהתקבל מעד זה, הוא של אדם, אשר מבקש לנוע בין הטיפות, סקרן (הייתי סקרן" - עמוד 26 שורה 25), מבקש לברר מה אירע, אך לא מעבר לכך. חפץ לנוע צעד קדימה, ועדיין לא להתערב ולהישאר מאחור ("זה לא ענייני. לא רוצה להיות מעורב בזה" - עמוד 27 שורה 27). מוכן לטבול את ידיו, אך להותירן יבשות. להתערב במעט, אך לעשות כן מאחורי הקלעים "ואל תזמינו אותי לבית המשפט" (עמוד 29 שורה 10). רצה לסייע לחבר קרוב (עמוד 29 שורה 19 והלאה), אך לא מעבר לכך ("קחו מידע שלא ילך למקווה ותשברו את הראש" - עמוד 28 שורה 18). התקשר ליידע את האב, אך עשה כן מטלפון "חסום", ואחר שהאב זיהה את קולו "התחמקתי וסגרתי את הטלפון" (עמוד 28 שורה 16, שורה 18).

ואכן, נראה כי הוא ממש כעס על חברו הדר מסיקה ואמר לו: "למה אתה מערב אותי" (עמוד 26 שורה 21).

כוונתו הפנימית של העד הייתה טובה - ליידע, למנוע המשך סיכון עתידי, אך לא מעבר לכך.

התקבל הרושם, כי העד מבקש ללמד סנגוריה על הנאשם:

לא בכדי נרשמה הערת בית-המשפט: "העד נכנס לאולם, מיד פנה לנאשם ולחץ את ידו" (עמוד 26 שורה 2). ב"כ הנאשם פירש זאת, בסיכומיו (עמוד 29) כבקשת מחילה, אך יש לדחות פרשנות זו - מהלך זה מתיישב דווקא עם נטייה ללמד זכות על הנאשם.

הוא הקפיד וסיפר על הנאשם: "הוא בעל חסד גדול..." (עמוד 26 שורה 22). וכן הביע הבנה שיכול להיות שיצרו הרע גבר עליו (עמוד 26 שורה 32). לא מיותר יהא להפנות לסיפור שאותו דלה (לפי טענתו) מהגמרא - בהקשר של הנאשם - אודות אדם שיצרו כבש אותו (עמוד 28 שורה 31 והלאה).

הקפיד להדגיש, כי הנאשם התארח בביתו עת התגורר בניו-יורק וכי לדבריו: "ברוך השם זכיתי לאחר את כבודו (הנאשם)...לדעתי הוא איש חסיד ירא שמיים ואדם טוב, טוב, טוב" (עמוד 31 שורות 7 - 9).

הקפיד לציין: "לא נראה לי שהוא עשה את המעשים. ואם חס ושלום היה משהו זה יצר הרע..." (עמוד 31 שורה 11).

עוד ידע לציין, כי לדעתו הורי הקטין "השפיעו על האווירה על התוכן" (עמוד 31 שורה 5).

התקבל הרושם, כי העד ממעיט מחומרת המעשים והוא חפץ להדגיש דברים שדווקא, לשיטתו, מסייעים לנאשם. כך, למשל העיד: "לא נכנסתי אתו לעומק. על פניו נראה שידע מה עושה אם עשה משהו...הוא בחור לא ילד...". (עמוד 26 שורות 31 - 32) וכן: "זה בחור לא ילד...זה לא ילד קטן שלא יודע כלום מהחיים שלו" (עמוד 30 שורות 7 - 8).

לפיכך, איני מקבל את עדותו ככל שהיא נוגעת לגרסתו של הקטין בפניו, שהייתה מצמצמת, בקשה למעט מחומרת המעשים ולהיטיב עם עניינו של הנאשם.

כך, איני מקבל את עדותו שלפיה: "אמרתי לו קרה משהו מעבר, אמר לא. זה מה שקרה" (עמוד 27 שורה 2 + עמוד 27 שורה 15) - מה גם שעניין זה לא צוין על-ידו בהודעתו במשטרה (עמוד 27 שורות 3 - 4).

כך, איני מקבל את דבריו: "אמר לי רק זה, רק ליטף אותי, אמר לי מגע" (עמוד 30 שורה 31).

וכן, איני מקבל את הרושם הנתען, שלפיו עת סיפר לו הקטין את שארע הוא נראה בסדר, ואף צחק ותפקד כרגיל, כפי שאלת הסנגור (עמוד 30 שורות 16 - 17).

ז. פרשת ההגנה - דיון:

בתחילת הדיון בפרשת ההגנה, ראוי לציין, בהערת אגב, כי אני מסכים עם טענת ב"כ הנאשם, כפי שהטיח בפני רס"מ אביחי הרמתי (עמוד 32 שורה 15 והלאה) שלפיה חקירתו של הנאשם לקתה בסגנון ניהולה ולטעמי אפילו הובילה ל"נעילת" הנאשם, ולהחטאת מטרותיה.

די אם אציין, כי כבר בתחילת החקירה, הוטח בנאשם "אתה עברייני" (נ/3 עמוד 4), "אתה פדופיל" (נ/3 עמוד 9). נאמר לנאשם בטעות "שתיקה כהודאה" (נ/3 עמוד 10) למרות שלאחר מכן, החוקר שב ומקריא לו את תמצית האזהרה.

מטיחים בנאשם כי יש לו בעיה "נפשית גם" (נ/3 עמוד 12). מציגים לו מצג כוזב, כאילו "יש עוד" תלונות (נ/3 עמוד 14). נאמר לו "אתה עבריי מין נקודה. אתה עבריי מין ואתה צריך טיפול" (נ/3 עמוד 15). נוכחותה של החוקרת, כאשר מדובר בנאשם דתי, כשהוא נשאל שאלות אינטימיות, אף היא לא תרמה לחקר אמת.

לא אבין מה תועלת יש בסגנון כזה של חקירה.

יחד עם זאת, סגנון זה, שיש לתהות על תרומתו לחקירה, לא פגע בקבילות ומשקל אמרותיו של הנאשם בחקירותיו.

בהודעותיו במשטרה כפר הנאשם במיוחס לו.

(א). בהודעתו מתאריך 19.10.15 (ת/1) מסר:

"אין לי שום עסק עם קטינים מעולם לא היה לי עסקים עם קטינים ובענייני מין גם לא עם מבוגרים לא עם זכרים ולא עם נקבות, אני בחיים לא קשור לדברים האלה" (שורות 4 - 5).

נשאל מה סדר יומו וסירב להשיב, משום ש"זה עניין אישי" (שורה 15). לאחר מכן השיב: "אני קם בבוקר, אין לי שעה קבועה...ואחר כך אני מתפלל, אוכל, עוזר בבית..." (שורה 28).

מתפלל בדרך כלל בביתו ולא בדרך כלל במקומות לא קבועים (שורות 34, 36).

אישר שטובל "מדי פעם" במקווה (שורה 40).

אין לו מקווה קבוע (שורה 42).

אין לו מקווה שמועדף עליו (שורה 44).

מכיר את המתלונן "נדמה לי שהוא בסביבות בר מצווה, כן התפללנו יחד בחב"ד בסוכות, אליהו כהן הגיש נגדי את התלונה ?" (שורה 52).

"ש: האם יצא לך לטבול במקווה ביחד עם ש' ? ת: בטח יצא לי. בוודאי שיצא לי. אתו, עם אבא שלו, אני לא טובל לבד, אני מתכוון אני לא היחיד שטובל" (שורה 59).

הכחיש שנגע במתלונן (שורות 61, 63).

אין לו קשר עם המתלונן (שורה 67).

אישר כי היו מקרים ששוחח עם המתלונן, במסגרת התפילה (שורות 69 - 72).

אין לו שום סכסוך עם בני משפחת המתלונן (שורה 74).

"ש: הוא התחכך אתך ? ת: במכוון ? תבין, שאנשים טובלים זה מסה של אנשים שנכנסים ויוצאים וקורה שנוגעים אחד בשני אבל זה לא משהו מכון אז שהילד יגיד שנגעתי בו במכוון, מה פתאום אין לי שום דבר אתו למה שאני אגע בו במכוון מה יש לי אתו, למה דווקא הוא" (שורות 79 - 82).

קורה, כאשר טובלים מספר רב של אנשים, בשעות הלחץ "שלא שמים לב, אני לא יודע אם לקרוא לזה מתחככים, קורה שנוגעים שלא במתכוון אבל להתעסק מה פתאום אני לא מבין מאיפה הגיע לדבר הזה" (שורות 85 - 86).

"ש: האם קרה לך מקרה שבו אתה הייתה ערום והתחככת בש.כ. ? ת: לא במכוון. ש: קרה כזה בשוגג ? ת: לא זכור לי. ש: מה בדיוק קרה שאתה כן זוכר. ת: אני מנסה להיזכר, לא זכור לי אין משהו מסוים שאני יכול להגיד כן, זה, זה. ש: האם יכול להיות מקרה שבו אתה הייתה ערום וש' היה ערום ואתה התחככת בו ? ת: לא זכור לי, דבר כזה צריך להיות מכון למה שאני אעשה את זה באופן מכון ולמה דווקא אתו" (שורות 95 - 102).

אינו זוכר אם פגש את המתלונן במקווה בשמחת תורה (שורה 112).

לא ליטף למתלונן את עכוזו (שורה 124, 208).

לעתים טובל במקווה בשבתות (שורות 178, 180).

אישר כי היו מקרים שהוא, המתלונן ואביו היו ערומים במקווה (שורות 183 - 184): "לא פעם, גם עם אבא שלו".

"ש: אני שואל שוב ולאחר שהחוקרת יצאה, האם כשאתה היית ביחד עם ש' במקווה היה לך זקפה, הנה יצאה החוקרת ואתה לא צריך להתבייש. ת: בתור בן אדם זה קורה, אני לא יודע למה אני עוקב אחרי עצמי" (שורות 200 - 202).

לטענתו, המתלונן טועה ומתכוון לאדם אחר "שכנראה עשה לו את זה, אני לא עשיתי לו את זה הוא פשוט טועה בי" (שורה 210).

(ב). עיון בדיסק החקירה מתאריך 19.10.15 (ת1/א) + תמליל נ/3:

הנאשם נשאל, בתחילה, "האם אתה טבלת במקווה של חב"ד ? והשיב: "יש מקווה, יש מקווה בקרשניף, חבדניקים בד"כ הולכים לוישניץ או לקרשניף....". (עמוד 5 לנ/3). וכן: "או לקרשניף, או למקווה שעריים, או למרכז" (עמוד 6 לנ/3).

הנאשם נשאל: "האם יצא לך לטבול במקווה ביחד עם ש' ?" והשיב: "**גם ביחד עם א.כ., לא רק עם ש'... יצא לי, בטח יצא לי, בוודאי שיצא, אתו עם אבא שלו. אני לא טובל לבד.** אני מתכוון לא טובל לבד. אני מתכוון אני לא היחידי שטובל. לא שאני לא טובל לבד". (עמוד 6 לנ/3).

עיון בדיסק החקירה מלמד, כי באומרו דברים אלה, התכוון הנאשם לדברים, **במלוא הרצינות** ואף ביצע תנועת הדגשה בידו.

הנאשם אינו מבהיר, כי היה זה אירוע חד פעמי - אינו חוכך בדעתו כמי המאמץ את מוחו לזיכרון, אלא מיד משיב תשובה.

התבטאות זו של הנאשם, מלמדת, כי האירוע שביחס אליו נשאל, כלומר האם הזדמן לו לטבול באותו מקווה יחד עם המתלונן ואביו **לא היה אירוע נדיר.**

הנאשם אישר כי בחג סוכות הוא סידר למתלונן את ארבעת המינים, **כלומר המתלונן בהחלט יכול להכיר אותו** (עמוד 7 לנ/3).

הנאשם אמר, כי **אין לו שום סכסוך עם המתלונן ועם אביו:** "לא. לא מסוכסך איתם. אין לי איתם כלום, לא טוב ולא רע..." (עמוד 7 לנ/3).

הנאשם נשאל האם המתלונן התחכך אתו במקווה והשיב: "במכוון ? תבין שאנשים טובלים, זה מסה של אנשים שנכנסים, ונכנסים ויוצאים, וקורה ש, קורה שנוגעים אחד בשני אבל זה לא משהו מכוון...לא, אני לא מתחכך עם אף אחד, אבל קורה שנכנסים כמות של אנשים או שעות לחץ, או מה, כמו יום שישי, אז קורה שלא כ"כ שמים לב...קורה שנוגעים לא במתכוון אבל להתעסק ? מה פתאום..." (עמוד 7 לנ/3).

וכן בעמוד 8 לנ/3: "קורה שיש שעות לחץ ואנשים עוברים וקורה שאפילו דוחפים אחד את השני, קורה, לא, לא במתכוון. לא ראית את זה אף פעם? לא היית במקווה אף פעם? לא ראית? פה אתה מדבר על משהו מכוון. לא היה ולא נברא. אין דברים כאלה. אני לא שייך לדברים האלה".

הוא נשאל האם יתכן שמצב זה מתרחש גם כאשר האנשים ערומים והשיב: "אדם ערום יותר נזהר.... אבל קורה לפעמים שיש לחץ שיוצאים. נכנסים, עולים יורדים" (עמוד 8 לנ/3).

הנאשם נשאל, האם קרה מקרה שבו עת היה ערום, התחכך במתלונן והשיב: "**לא במכוון**. חוקר: קרה כזה בשוגג? נאשם: לא זכור לי" (עמוד 8 לנ/3). וכן: "חוקר: אתה התחככת בו. מה זה? נאשם: טבלנו. חוקר: כן. נאשם: שטבלנו, ואני התחככתי בו? חוקר: כן. נאשם: למה שאני אעשה את זה?... חוקר: אני שואל אותך האם יכול להיות מקרה שבו אתה היית ערום וש היה ערום ואתה התחככת בו או הוא התחכך בך? נאשם: לא. חוקר: לא היה כזה דבר? לא היה כזה דבר? נאשם: לא זכור לי" (עמוד 9 לנ/3).

בעמוד 16 לנ/3: "חוקר: אני אומר לך כי גם אני טובל במקווה מדי פעם ואני לא מכיר שום סיטואציה שאדם ערום מתחכך באדם ערום אחר, ולא משנה כמה אנשים מחכים בתור להיכנס למקווה. נאשם: **לא ראית אף פעם?** חוקר: אני לא ראיתי בחיים לא. ואני לא ראיתי".

בעמוד 21 לנ/3: "חוקר: כי ראו אותך מכניס את האיבר מין שלך לתחת שלו. נאשם: מי שראה שיבוא ויגיד.... מי שראה שיבוא ויגיד... יש אדם שראה אותי?! חוקר: כן... מי ראה? מי ראה? מי ראה? מי ראה? מי ראה? מי ראה?"

בעמוד 21 לנ/3: נשאל הנאשם האם "יש אנשים שכועסים עליך בקהילה?" והשיב: **לא**. מי? מי כועס עליי? הנאשם **לא ציין את הסכסוך שיש לו עם אחיו** - הוא לא אמר דבר על אחיו.

בעמודים 22 - 23 לנ/3: "חוקר: האם היה מצב שאתה וש' הייתם ערומים במקווה ביחד? נאשם: את שאלת אותי את זה כבר כמה פעמים. חוקר: והתשובה היא. נאשם: **אמרת לי גם עם אבא שלו. חוקר: כן או לא. נאשם (לב). חוקר: כן או לא. נאשם: לא פעם. חוקר: לא פעם. חוקרת: לפחות 4 פעמים. נאשם: גם עם אבא שלו. חוקר: כן. נאשם: תכתוב, גם עם אבא שלו"**.

(ג). בהודעתו מתאריך 21.10.15 (ת/2) מסר:

הוטחו בפניו הטענות שלפיהן ביצע בתאריך 3.10.15 מעשה סדום במתלונן ותגובתו: "**לא היה ולא נברא...**" (שורה 12).

אינו מכיר בחור בשם **א ב** (שורות 19, 21).

אינו זוכר אם בתאריך 3.10.15 הוא התקלח בתא מקווה שבזי וממולו התקלח המתלונן (שורה 25).

מכחיש כי התקלח באותו מועד והייתה לו ולמתלונן זקפה (שורה 28).

נטען, כי א ב ראה אותו מתקלח באותו מקווה, ממולו המתלונן, ולשניהם זקפה ותגובתו: "לא ידוע לי דבר כזה" (שורה 35) וכן הוסיף: "...**ייתכן שטועים ביני לבין אדם שדומה לי**".

נטען, כי א ב ראה אותו אוחז בכתפיו של המתלונן כאשר הוא מתגפף בו מאחור עם איבר מינו ותגובתו: "שקר, לא היה ולא נברא..." (שורה 40). עוד הוסיף: "מי זה א ב, אני לא מכיר" (שורה 42).

כפר בטענתו של המתלונן, כפי שהוצגו לו (שורה 68).

"מעולם לא פגעת בשום ילד...אני טובל במקווה 50 שנה מעולם לא התלונן עלי אדם או קטין על דברים מעיל אלה" (שורות 71 - 72).

הוצגה בפניו טענת המתלונן ותגובתו: "שקר וכזב" (שורה 82).

הוצגה בפניו טענת א ב ותגובתו: "אני לא יודע על מה אתה מדבר...אינני יודע מי זה האדם הזה, אינני יודע מה הוא ראה ולא ראה...זוהי עלילה..." (שורות 91 - 92).

(ד). עיין בדיסק החקירה מתאריך 19.10.15 (ת/א) + תמליל נ/4:

הנאשם נשאל האם הוא מכיר את א ב והשיב לשלילה (נ/4 עמוד 2). וכן: "מי זה א ב ? אני לא מכיר" (עמוד 3 לנ/4 + עמוד 4 לנ/4 + עמוד 10 לנ/4: "אני לא מכיר אותו בכלל").

הוצגה בפניו תמצית גרסתו של א ב, כלומר נשאל האם בתאריך 3.10.15 הוא התקלח במקווה שבזי, במקום היה המתלונן, לשניהם הייתה זקפה, הם הביטו אחד על השני. הוא השיב "לא זכור לי דבר כזה", וכאשר הוטחה בפניו גרסתו של א ב הגיב: "לא ידוע לי מדבר כזה" (נ/4 עמוד 2).

כאשר הוצגה בפניו, פעם נוספת גרסתו של א ב הגיב: "**אולי הוא סגר דברים עם הילד ?**" (נ/4 עמוד 4). וכן: "**אולי הדברים ביניהם והם שניהם הלבישו עליי ? אולי ?**" (עמוד 5 לנ/4).

גם בשלב זה, ובשום שלב בחקירה המשטרית, הנאשם לא מעלה את האפשרות א ב **חבר לאחיו**, כפי שיעלה בעדותו. ואכן, בעמודים 8-9 לנ/4 היה טבעי וראוי להציג את הטענה: "חוקר: **בעצמך אמרת... שאתה לא מסוכסך עם אף אחד. נאשם: נכון.** חוקר: למה שיפילו עליך תיק ? ...נאשם: יש בחירה חופשית ...".

הנאשם אישר: "אני מוכר בקהילה" (נ/4 עמוד 3).

הנאשם מסר: "...אני בכלל ברחובות הגעתי רק **חודש לפני החגים. אני שנתיים לא פה**" (נ/4 עמוד 3).

בעמודים 7-8 לנ/4 אומר הנאשם: "איך זה יכול להיות... אם **אני לא שבת אחרי שבת טובל במקווה** שבזי ? אני לא כל יום טובל במקווה. ולא כל שבת הולך למקווה... אחרי שאני עם אשתי אני הולך למקווה. ואחרי שאני עם אשתי מה עוד חסר לי... ובנוסף לזה שלא הייתי במקווה שבת אחרי שבת. ונוסף לזה .. שאני גם טובל בקרשניף, לא רק בשבזי". יש לשם לב, כי בשום שלב, לא ציין כי עם חזרתו לרחובות, הוא ביקר במקווה שבזי **רק פעם אחת.**

בעמוד 11 לנ/4 ניתן למצוא **ראשית הודאה:**

"חוקר:כן. זלמן גרמת לו לכאבים חזקים. מה יש לך לומר ? נאשם: אם היה דבר כזה, למה הוא לא התלונן ? חוקר: הוא התלונן. נאשם: **למה הוא לא אמר לי שאני מכאיב לו ?.. ולמה הוא לא רץ למרפאה או לבית חולים ?** חוקר: מה אתה רוצה לומר שהוא רצה את זה ? נאשם: לא... זה לא אני... תשאל את מי שעשה את זה, לא אותי".

צפייה בדיסק החקירה, בקטע זה, מלמדת, כי הנאשם מוסר את הדברים, **כאשר הוא מרים את קולו כמדגיש, לאות מתן תוקף למשפט היוצא מפיו.** אחר משתהה, חושב, כנראה מבין את משמעות המשפט, אשר יצא מפיו ואז חוזר להכחשתו.

אמרתו זו, כאשר היא פוגשת את הסברו החלול בעדותו (עמוד 50 שורה 3 והלאה), בהחלט מהווה **ראשית הודאה.** זוהי התבטאות מקרית, ספונטאנית, להטחת טענה, שיש בה ביטוי לאשם (י' קדמי "על הראיות", חלק ראשון עמודים 4 - 9).

(ה). עדות הנאשם:

אני דוחה את עדותו של הנאשם מן המסד עד הטפחות.

עדותו של הנאשם, מכף רגל ועד ראש, הייתה חמקמקה, פתלתלה והותירה רושם של כזב מתמשך.

הנאשם הלך סחור סחור ולא העניק תשובות ברורות וישירות.

בעדותו, הוא נע על הקווים - חשש פן ייתפס על דיבורו - מסר עדות כאילו הוא "מומחה" המעיד על ידיעותיו בטבילה, במקוואות (אנשים מתחככים במקווה) מבלי להתייחס לעובדות הידועות לו, ביחס לטענות המופנות **כלפיו**, ועוד כהנה וכהנה, באופן שאינו מאפשר לקבל את הכחשתו.

מעבר לרושם הישיר שהתקבל מן הנאשם בעדותו, באופן שאינו מאפשר לקבל את גרסתו המכחישה, ומעבר לדברים שרשמתי בהתייחס לאמרותיו במשטרה, אני דוחה את עדותו ("לא היה ולא נברא" - עמוד 38 שורה 6) גם מהטעמים הבאים:

(א). הנאשם הרחיק את עצמו באופן מופנז ומופרז מביקורים במקווה "שבזי", וצמצם את האפשרות ששהה במקום למקרה בודד אחד.

יצוין, כי גם בעניין זה נעה תשובתו הלוך ושוב.

זהו צמצום כוזב שיש מניע בצדו - החשש שמא יאשר את ההיתכנות הפיזית, כי ביצע בקטין את המעשים בהזדמנויות שונות.

לדבריו, הוא טובל במקווה "בעבר, פעם, פעמיים בחודש בדרך כלל" (עמוד 36 שורה 23).

לדבריו: "אני אף פעם לא מצוין מתי הולך, אין לי רישום. גם היום לא זוכר" (עמוד 37 שורה 3).

עוד לדבריו: "דרך אגב, מדובר על תקופה קצרה שחזרתי לרחובות, אני שנתיים לא פה, זה דובר לפני החגים חזרנו מכפר אלדד...בגלל העבודה של אשתי...זה עניין של **3 שבועות** לפני ראש השנה. חזרנו לרחובות **בסביבות חודש לפני ראש השנה**. לא זוכר את התאריך בדיוק. בזמן הקצר כמה פעמים הספקתי לראות את האבא ואת הילד, בבית הכנסת כמה כבר יצא לי" (עמוד 39 שורות 13 - 17). וכן: "**מאז שחזרתי לרחובות עד שנעצרתי חודש וחצי**" (עמוד 44 שורה 17).

הנאשם נטה לצמצם את תקופת מגוריו ברחובות, בכדי להעניק סבירות לטענתו הכוזבת, כי לא הזדמן לו לטבול במקווה שבזי יותר מפעם אחת.

לבסוף העיד: "**אני אומר פעם אחת הייתי בשבזי**" (עמוד 41 שורה 16).

בהמשך, שלל את האפשרות שהלך למקווה שבזי **חודש וחצי לפני ראש השנה: "לא יכול להיות, הייתי באלדד"** (עמוד 42 שורה 23).

וכן: **"ש: אנחנו מדברים על פרק זמן בין זה שעברת לרחובות ועד שעצרו אותך בפרק זמן הזה פעם אחת היית בשבזי? ת: זה מה שזכור לי, יכול להיות שהייתי פעמיים, לא זוכר"** (עמוד 42 שורות 26 - 28).

יצוין, כי למרות שהליכה למקווה אינה אירוע מכונן הנחרט בזיכרון, הרי שהיה מצופה מהנאשם לזכור כמה פעמים ביקר במקווה שבזי, בתקופה הקצרה, לטענתו, שבה חזר להתגורר ברחובות, שהרי גם לגישתו מדובר בפעם אחת או פעמיים בלבד. כל זאת, גם אם אניח שהוא זוגתו חזרו להתגורר ברחובות לאחר תשעה באב (לקראת סוף יולי 2015) ועד מעצרו. על כן, איני מקבל את תשובתו: "למה שאזכור?" (עמוד 44 שורה 15).

אזכיר, כי מקווה "שבזי" הוא הקרוב למקום מגוריו וטבעי שילך לטבול בו - במיוחד בשבתות, עת נדרש הנאשם לילך רגלית.

אזכיר, כי אשת הנאשם העידה: "ש: מתי הגעתם לרחובות? ת: בתחילת החופש הגדול. לא זוכרת אם אחרי תשעה באב או לפני. באזור של תשעה באב" (עמוד 52 שורה 5). וכן: "...כמה זמן אחרי תשעה באב לא זוכרת. לפני תשעה באב בטוח לא קרה..." (עמוד 52 שורה 32). כלומר, מסוף יולי 2015 ועד למעצרו, זהו פרק זמן ניכר המאפשר את היתכנות שלפיה יבקר הנאשם מספר פעמים במקווה "שבזי".

לא יהא מיותר לאזכר את עדותו האמינה של אבי הקטין, שלפיה הוא ראה את הנאשם **מספר פעמים** במקווה שבזי: **"ראיתי אותו כמה פעמים במקווה ופשוט אני בהלם"** (עמוד 19 שורה 29). וכן מסר: **"ראיתי את מחפוז במקווה והבן שלי היה איתי כמה פעמים ושלא הייתי קרה המקרה...אני מדבר על המקווה בשבזי...ראיתי את מחפוז במקווה ביום שבת כמה פעמים..."** (עמוד 20 שורות 1-6).

הסתירה בין עדותו הנאשם לעדות אבי הקטין, **יורדת לשורש העניין** והיא מעמידה את ניסיונו החלול של הנאשם להרחיק את עצמו, ככל הניתן מריבוי טבילה במקווה "שבזי", זירת העבירה, באור חיזור.

(ב). אין לנאשם כל סכסוך עם אבי הקטין ועניין זה מחזק את המסקנה הברורה, **שלא יתכן כי האב רקם עלילה כה חמורה, על גב בנו, שיש לה השלכות מרחיקות לכת על חיי הבן:**

"א.כ., אין שום דבר מיוחד מלבד שלום, שלום, בן אדם מהקהילה. אין לי שום דבר לא חברות ולא ידידות" (עמוד 37 שורות 9 - 10).

כך גם ההיכרות עם הקטין: "שום כלום. כמו כל הילדים בקהילה" (עמוד 37 שורה 12).

הוא אישר, כי בסוכות, לבקשת אביו של הקטין, הרכיב לו את הלולב (עמוד 37 שורה 14).

וכן העיד: "ש: אין לך שום דבר עם משפחת כ' ? ת: שלום, שלום. שום דבר מיוחד. ש: לא עם א' לא עם או' ולא עם ש'. ת: את אשתו אני לא מכיר בכלל. אותו רואה מדי פעם בבית כנסת. ש: אין סכסוך או חוב כספי ? ת: שום כלום. ש: את אדם מוכר ? ת: כן. מוכר בקהילה" (עמוד 43 שורות 15 - 19).

על כן, טענתו של הנאשם כי נרקמה נגדו עלילה היא טענת בדים.

(ג). הנאשם אישר כי קיימת אפשרות שתרחש התחככות בין בני אדם במקווה עקב הצפיפות במקווה (עמוד 37 שורה 17), אך התייחס לאפשרות כללית - הוא עשה כן על דרך ההתחמקות תוך בריחה מעניינו שלו.

כך, מסר: "לא דיברתי עם משהו מכון על דברים מכוונים. זה לחדד, דיברתי קורה שאנשים אפילו נתקעים בשוגג אחד בשני מתנצלים וממשיכים הלאה. זה הכל" (עמוד 37 שורות 26 - 27). וכן בעמוד 44 שורות 1 - 9).

גם בעניין זה לא ניתן היה לחלץ מהנאשם תשובה ברורה אחת הנוגעת לו ולמעשיו.

(ד). הנאשם אישר כי אין לו כל סכסוך עם העד א ב, אך ניסה לרמז, וזאת בלא אבק של ראייה, כי העד ואחיו עשו קנוניה נגדו - טענה כבושה שלא מצאה זכר בחקירותיו במשטרה:

"אותו אישית אני לא מכיר. יכול להיות שראיתי אותו במקרה פעם אחת, לא זכור לי. מה שכן ברור לי הוא אומר שהוא אותי מכיר, אני לא יודע מאיפה מכיר אותי. הוא בקשר טוב עם אחי, ברוך, יש לנו וויכוח במשפחה... וזאת התעלולים האלה עשה בעבר בבית דין... מנסה ללכלך אותי אחי. האדם הזה שאומר שהוא עד ראייה הוא בקשר עם אחי מצד אחד, אני עוד לא ידוע דברים ברורים, זה דבר שצריך לברר, צריך לחקור מה בדיוק התבשל שם ביניהם. אני יודע שמאחי יצאו דברים... זה לא סתם הערכה, מבירורים שעשיתי יש לו קשר עם אחי למרות שפה לא בדיוק הדגיש את זה, אבל יש לו קשר עם אחי, הוא שקרן לא קטן, כמו שאומר שלא מכיר אותי ואין לו קשר עם אחי זה לא נכון" (עמוד 38 שורות 10 - 23 + עמוד 50 שורה 23).

לא הוצג אבק של ראייה התומכת בעניין זה.

כל תגובתו על עדותו של א ב הייתה **סתמית**: "אין לי ספק שהוא הוגה את הדברים..." (עמוד 40 שורה 8), **מבלי להציג נימוק משכנע אחד, מדוע ב א יעיד כפי שהעיד.**

לאחר מכן, אף הפליג בהאשמה מופרכת משלו: "אולי זה הוא עצמו שיתעסק עם הקטין" (עמוד 44 שורה 28).

ביחס להיכרות של הנאשם עם א ב ולשאלה האם ראה אותו במקווה ניתן למצוא את כל האפשרויות: "ש: איך אתה מכיר את א ? ת: לא מכיר. אולי ראיתי פעם אחת. ש: במקווה ? ת: כן. לא, אולי" (עמוד 50 שורות 16 - 19).

(ה). תחילה, אישר הנאשם, כי היה מקרה - מקרה בודד - שבו נכח במקווה יחד עם הקטין ועם אביו. לאחר מכן, מיד הסתייג, התפתל, התחכם:

"**יכול להיות**, הוא היה פעם אחת עם אבא שלו וכן" (עמוד 38 שורה 26).

לאחר מכן, כהרגלו, חמק אל **אובדן הזיכרון**: "האמת שאני לא זוכר. אבל אני לא ערב, **אולי** הייתי במקווה, קשה להיות עם שניים..." (עמוד 38 שורה 28).

ושוב, כאשר לא הובררה כוונתו, הוסבר לו, כי הוא נשאל עתה מה הוא זוכר שקרה **אתו**, ולא על אחרים, או בדרך כלל השיב: "**מהזיכרון שלי אי אפשר להוציא יותר מדי**" (עמוד 38 שורה 31).

בכך לא הסתיים הדבר - מיד לאחר מכן: "**לא היה ולא נברא**" (עמוד 39 שורה 4).

אם מהזיכרון של הנאשם קשה לשלוף עובדות, יקבל בית המשפט את זיכרונם של מי שכן נטועים בעובדות.

בסופו של יום, **אישר כי היה מקרה בודד שבו נכח במקווה יחד עם הקטין ואביו**: "...אני זוכר פעם אחת שאבא שלו הגיע אתו למקווה. לא טבלנו יחד" (עמוד 39 שורות 11 - 12). וכן: "**פעם אחת הייתי**. ש: הבן והאבא היו ? ת: כן" (עמוד 39 שורות 23 - 28).

באופן מפורש: "אין לי אתו שום דבר. 4 הזדמנויות לא הייתי שבזי, **הייתי רק פעם אחת בתקופה הזו**" (עמוד 40 שורה 1).

כזכור, אבי הקטין העיד, כי הוא ראה את הנאשם **מספר פעמים** במקווה שבזי.

ניסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו, ככל הניתן, מזירת העבירה, התברר להיות ניסיון חמקמק, חלול וכושל.

(ו). הנאשם אישר, לסירוגין, כי ראה את א ב במקווה שבזי, ולדבריו היה זה באותו מועד שבו ראה את הקטין ואת אביו:

"ש: פעם ראית אותו במקווה ? ת: **כנראה** באותה פעם יחידה שהיו האבא והבן, כנראה שאז ראיתי אותו" (עמוד 40 שורה 16).

והנה, שנייה חלפה לה בעדותו, ולאחר מכן השתנתה התגובה: "אני בא לקראתכם, ואני לא רוצה להיכשל בלשוני בשקר, אז אני מוכן לדמיין אתכם ביחד. מבחינתי לא היה ולא נברא, לא זוכר, לא מכיר לא יודע על מה מדבר ומה רוצה מהחיים שלי. אני לא יכול להגיד בוודאות, זה דבר שצריך לבדוק אותו" (עמוד 40 שורות 18 - 20).

אין לומר שהנאשם לוקה בזיכרונו - תשובה זו - הוא דוגמא לחמקמקותו ולפתלתלות תשובותיו.

ולאחר מכן, כאשר מבקשים לברר עובדה פשוטה - האם באותו מועד בודד (לגרסתו) שבו נכח במקווה שבזי, היו גם אבי הקטין, הקטין והעד א ב, הוא השיב את כל התשובות האפשריות, כדלקמן:

"אני לא אמרתי שהגענו כולם ביחד. לא הגענו באותו רגע. לא במשך אותו זמן ולא יצאנו באותו רגע, לא אמרתי את זה. אני ראיתי את האבא עם הילד. ראיתי גם אותו. לא אמרתי באותו זמן כל אחד בא בזמן שלו. אני לא יושב לרשום. ש: בנקודת זמן מסוימת הייתם ביחד ? ת: הפרצוף של א זכור לי מפעם אחת שראיתי אותו שם במקווה. ש: אם פעם אחת היית שם ובפעם הזו ראית את האבא והילד, ובפעם הזאת ראית גם את א ? ת: לא זוכר את מי ראיתי קודם. ש: היה מקרה שארבעתכם הייתם ביחד ? ת: לא אמרתי את זה... " (עמוד 41 שורות 23 - עמוד 42 שורה 8).

ואם לא די בכך, לשאלות ב"כ המאשימה: "ש: אתה אומר שפעם אחת בלבד הגעת למקווה בשבזי אותה פעם שנמשכה 15 דקות ראית את א.כ., ש' וגם את א. ת: השערה שכן. אני מצייר בדעת שזה אפשרי. להניח בוודאות לא זוכר בדיוק. לא רוצה סתם לשלול זה דבר שיכול להיות במציאות" (עמוד 42 שורות 12 - 13).

ולאחר מכן, נשאל: "ש: באירוע שבזי היית עירום ? ת: לא זוכר. ש: נכנסת כל הזמן היית לבוש בכל הזמן הזה ? ת: לא לבוש, יכול להיות שהייתי בשירותים, בחדר הלבשה ובמקלחת או במקווה הקטנה או הגדולה, הכל יכול להיות" (עמוד 45 שורות 14 - 18).

ושבו: "לא זוכר. במציאות יכול להיות שאנשים נפגשים במקווה" (עמוד 47 שורה 16). וכן: "ש: היה מקרה כזה או לא היה ? ת: שמה ? שאנחנו ערומים במקווה היה כן בטח. אנשים ערומים. אנשים במקווה ערומים. ש: האם אתה, אבא של ש' וש' הייתם ערומים במקווה ? ת: אנשים ערומים במקווה. ש: האם אתה הילד והאבא הייתם ערומים במקווה ? ת: היינו שלושתנו בתוך המים ? המקווה יתכן שכן. ש: האם אתה זוכר שזה קרה ? ת: לא זוכר".

שוב דוגמא מני רבות, לכך שתשובותיו של הנאשם מבקשות להטיל את רשתו רחוק ככל הניתן, באופן שתלכוד את כל התשובות האפשריות, נוכח חששו פן ייתפס באמירת שקר.

(ו). הנאשם לא מסר הסבר סביר, הגיוני, המניח את הדעת, לאמרותיו השונות במשטרה.

הוא נלכד וחזר ונלכד במילים המכובסות "יכול להיות התכוונתי באופן כללי" (עמוד 46 שורה 2).

מסר עדות, כאילו נשאל על התרחשויות של אחרים, ועל חשד המופנה בלא קשר אליו.

הסבריו לאמרותיו השונות בחקירות במשטרה, היו שונים ומשונים: "זה היה כדי להבין את השאלה שלו. לחדד את השאלה שלו..." (עמוד 46 שורה 9).

וכן: "הייתי שמח לא לדבר אתו בכלל. כנראה הייתי רדום שדיברתי אתו לא יודע" (עמוד 47 שורה 5).

שוב ושוב, ברח בתשובותיו ומסר תשובות סתמיות, כגון: "קרה בעבר אנשים נפגשים במקווה" (עמוד 47 שורה 12).

כך, למשל, ביחס לדברים שמסר בנ/3 עמוד 22 שם עולה כי אישר מקרה בו נכח במקווה בעירום, יחד עם הקטין ואביו הגיב: "מדובר באופן כללי" (עמוד 48 שורה 1). לאחר שדבריו אלה שתועדו בוודאו הושמעו לו השיב לפתע: "התשובה לא התייחסה לתקופה הקצרה אלא בעבר היו לנו הזדמנויות שהיינו ביחד במקווה. ש: גם עם ש וגם אם אבא שלו ? ת: כן. זה לא משולל שלא" (עמוד 48 שורה 5 - 7).

(ז). הנאשם לא מסר הסבר לדברים שאמר, המהווים "ראשית הודאה", שלפיהם הקטין לא התלונן על כאב ולא אמר לו שהוא מכאיב לו.

הסברו היה: "קובעים עובדה שאני הכאבתי, אני צריך להפנים שאני צריך לבלוע את הגלולה ואת האשמה הזאת שאני הכאבתי לו אז נכנסתי לתמונה שהכאבתי לו, אז סליחה למה כבודו לא צעק, ילד צועק שמכאיבים לו...מה הבנת מכאן שאני אמרתי שעשיתי את זה. אני מתפלא על השאלה" (עמוד 50 שורות 1 - 7).

אני דוחה את הסברו המוזר.

טרוניית הנאשם בחקירה המשטרתית, אשר התקבלה בצורה מודגשת ומכוונת: "למה הוא לא אמר לי שאני מכאיב לו?" היא ראייה מפלילה ביותר.

(ו). עדות אשת הנאשם:

התברר, כי היא אינה יודעת דבר רלוונטי מידיעה אישית.

משכימה קום, הולכת לעבודתה כגננת, משעה 07:00, 08:00, ועל שגרתו יומו של הנאשם, יודעת רק מפיו: "הוא מספר לי" (עמוד 51 שורה 21).

התדירות שבה הולך הנאשם לטבול במקווה, והיכן טובל, אינה ידועה לה מידיעה אישית והיא מסרה את מסקנתה נוכח זאת: "אחד לשבועיים בערך שאנחנו מקיימים יחסי מין" (עמוד 51 שורה 25) וכן: "לא יכולה לומר, אני אומרת לך בממוצע" (עמוד 52 שורה 13 + עמוד 52 שורה 21).

העידה, כי הם חזרו להתגורר ברחובות "בתחילת החופש הגדול. לא זוכרת אם אחרי תשעה באב או לפני. באזור של תשעה באב" (עמוד 52 שורה 5).

וכן: "...כמה זמן אחרי תשעה באב לא זוכרת. לפני תשעה באב בטוח לא קרה..." (עמוד 52 שורה 32).

אין לדעת מתי בדיוק חזרו הנאשם ורעייתו להתגורר ברחובות, אך זהו פרק זמן שבהחלט מאפשר לנאשם לבקר מספר פעמים במקווה "שבזי".

ח. היבטים משפטיים:

(1). חקירת ילדים:

מקום שחוקר ילדים אסר להעיד ילד, קובע סעיף 9 לחוק לתיקון דיני ראיות (הגנת ילדים) תשט"ו - 1955 כי ניתן להציג כראיה לאמיתות תוכנה הודעה שמסר אותו קטין בפני חוקר הילדים לפי הוראות החוק האמור וזו באה, למעשה, במקום עדותו של הילד (דנ"פ 3750/94 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד מח (4) 624).

אם הוגשה הודעת הילד, בהתאם לסעיף דלעיל, אזי קובע סעיף 11 לחוק הנ"ל, כי היא לא תשמש בסיס יחיד להרשעה, אלא אם כן ימצא לצידה סיוע ונדרש סיוע מהותי בעל משקל (ע"פ 1121/96 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד נ (3) 353).

ראיית הסיוע חייבת לעמוד בשלוש דרישות בסיסיות: מקור נפרד ועצמאי, מסבכת או לפחות נוטה לסבך את הנאשם באחריות לעבירה ומתייחסת לנקודה ממשית השנויה במחלוקת (דנ"פ 3750/94 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד מח

להודעת ילד המוגשת כראיה בהתאם להוראות סעיף 9 הנ"ל, מעמד של **ראיה עצמאית**.

התרשמותו של חוקר הילדים מעדות הקטין **קבילה** על אף שבאופן רגיל מדובר בעדות שמועה (ראו: ע"פ 1121/96 פלוני נגד מדינת ישראל, פ"ד נ (3) 353).

(2). ממצאי מהימנות בעבירות מין וכלפי קטינים:

בע"פ 2921/13 סמיון רייטבורג נגד מדינת ישראל, תק-על 2015(1), 159 נקבע:

"כאשר בעבירות מין עסקינן, נקבע כי בשל השפעותיהן הייחודיות של עבירות אלה על קורבנותיהם, הרי שבניגוד למקרים אחרים, **אין לצפות תמיד כי גרסתם של קורבנות העבירה, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת אי דיוקים** (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). לפיכך, וכפי שנפסק לא אחת, **בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסת המתלוננת (או המתלונן) בעבירות מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים** (ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2009); ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.2009); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009)). בעניין ניימן ציינתי, כי: **"במצב הדברים הרגיל בוחן בית-המשפט את התנהלותו והתנהגותו של קורבן העבירה, במהלך האירוע ולאחריו, במדדים של היגיון ו'רציונאליות'. לא כך הוא הדבר בעבירות מין, באשר ניסיון החיים מלמדנו, כי פעמים רבות התנהגותו של קורבן עבירת המין, עשויה להידמות, למתבונן מהצד, תמוהה, לא רציונאלית וכזו שאינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. לפיכך, אף אם התנהגותו של קורבן עבירת המין נראית למתבונן הסביר, בלתי הולמת, לא הגיונית או לא ראויה בנסיבות העניין, הרי שאין בכך כדי להעיד, בהכרח, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמיתה"** (שם, בפסקה 26, וראו גם, ע"פ 7833/05 פלוני נ' מדינת ישראל (15.5.2007); ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (24.7.2006); ע"פ 599/02 פרי נ' מדינת ישראל (22.5.2003)). דברים דומים נאמרו על-ידי חברי, השופט נ' הנדל, בע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2011): **"העובדה שהתנהגות קורבן עבירה בכלל וקורבן עבירת מין בפרט נראית למשקיף מהצד תמוהה ובלתי הגיונית, אין בה כשלעצמה כדי לפגום במהימנות עדותו ולעיתים היא אף מתקבלת על הדעת לנוכח הסינדרום אליו נשאב [...]. הסיבה לכך היא שיש לבאר 'התנהגות סבירה' תוך התחשבות בנסיבות בהן היה מצוי הנפגע בעבירות מין. שיקולים כגון ניסיון חיים, גיל ותפישת עולם של הנפגע בעבירה מעין זו - גם הם עשויים להיות רלוונטיים להערכת עדותו. [...]. אין להיצמד לכללים בדבר ההיגיון 'המצופה' מקורבן עבירת מין. הקורבן איננו חייב להתנהג בסבירות או בדרך מסוימת שמוכתבת לו על ידי האחר הנמצא מחוץ לעולמו הפנימי"** (שם, בפסקה 5).

אכן, יש לבחון את הימצאותו של גרעין קשה של אמת המוביל למסקנה, כי הסיפור, בכללותו הינו סיפור אמת - ע"פ 993/00 שלמה נור נגד מדינת ישראל (4.9.02).

התלונה הראשונית של קורבן עבירת מין תהא בדרך כלל לאקונית ודלת פרטים - ע"פ 8916/08 פלוני נגד מדינת ישראל (1.7.09).

בכל הקשור להערכת מהימנות עדותם של קורבנות עבירות מין, יש להשתמש בכלים שונים, אחרים:

אי אפשר לצפות מקורבן עבירות מין שיהיה מכשיר דיוק אוטומטי, ניתן לקבל תיאור מקוטע, סותר, שבו מתערבבים הזמנים, במיוחד כאשר מדובר בקטינים. דווקא הגרסה הראשונית תהא בדרך כלל רדודה ושטחית. אין בוחנים בעדות כל תג ותג בנפרד, אלא יש לבחון את המכלול - יש להתמקד בשקרים וסתירות מהותיים.

קיימת קשת רחבה ומגוונת של תגובות של נפגע עבירת מין. יש התנהגות של חזרה אל הפוגע, חיבה כלפיו. אין בוחנים את ההתנהגות בחוכמה שלאחר מעשה, אלא בזמן אמת, בעת המעשים, גם אם ההתנהגות אינה רציונאלית בכוחה שבדיעבד.

בע"פ 2848/14 ברוך סיגר נ' מדינת ישראל, תק-על 2014(4), 5911 נקבע:

"ברם, אספקלריה שונה זו שבה נבחנת גרסתו של קורבן עבירות מין, אינה יכולה להפוך את ההליך הפלילי, אשר במרכזו הנאשם, לפלסטר. מכאן, על בית המשפט להמשיך ולבחון האם נתקיים אותו "ספק סביר" הנדרש על פי סעיף 34 כבלחוק העונשין. בעשותו כן, על השופט לבחון האם בעדותו של מתלונן בעבירות מין עדיין **ניצב גרעין האמת, או סיפור ברור ויציב שיש בו כדי לתאר את הטראומה הקשה שהייתה מנת חלקו.** משנוכח בית המשפט שלערעור כי מסקנותיה של הערכאה הדיונית (אשר זוקקו מתוך ממצאיה העובדתיים), הולמות מסקנה זו, עליו לנקוט בכלל הרגיל ולהימנע מהתערבות".

אני סבור, כי חקירת המתלונן בפני חוקר הילדים, בהחלט מתיישבת עם הכללים שנקבעו בפסיקה.

הוצגו ראיות העולות כדי "סיוע" ואף למעלה מכך - ראיה עצמאית (עדות א ב).

ט. סיכום ומסקנות:

בחינה קפדנית של **חקירת הקטין, כפי שתועדה בידי חוקר הילדים, מלמדת על אמירת אמת, ובכוחה, בהימצא תוספת ראייתית מסוג "סיוע" לבסס ממצאים כנדרש בפלילים.**

הקטין לא החליף את הנאשם עם אדם אחר.

עדותו המהימנה של א ב, כשלעצמה, היא עדות ראיה, המספקת בסיס הרשעה, גם בבדידותה, במיוחד עת שהיא מצטרפת לאמרתיו של הקטין.

הסתירה הקיימת בין גרסאותיהם של הקטין ושל א ב אינה מובילה לדחייה כוללת של שתיהן ובהחלט יתכן שתעמוד על כנה גם נוכח ההרשעה.

עדותם של אביו ואמו של הקטין, המתארת את התלונה התכופה, את תגובתו של הקטין, את השוני בהתנהגותו לאחר המקרה, בהחלט עולים כדי תוספת ראייתית מסוג "סיוע".

הנאשם התבטא בחקירתו במשטרה, באופן המקים יסוד למסקנה, כי מדובר ב"ראשית הודאה".

עדותו של הנאשם בלתי מהימנה ואני דוחה אותה.

אני קובע שהמאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות ונטל ההוכחה לנטען בכתב-האישום, כנדרש במשפט פלילי.

י. תוצאה:

לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בהתאם לעובדות כתב-האישום, בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטין למטה מגיל 14, לפי סעיף 348 (א) בנסיבות סעיף 345 (א) (3) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ' באדר א' תשע"ו, 29 בפברואר 2016, במעמד הצדדים.

חתימה